

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **Hlasy Kozomína z. s.**,
sídlem Kozomín 147, 277 45 Kozomín
zastoupen advokátem Mgr. Jiří Nezhybou
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno-město

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **D-IE Logistic Prague North s. r. o.**
sídlem Antala Staška 2027/79, 140 00 Praha 4
zastoupen advokátem JUDr. Romanem Ráczem
sídlem Kubánské náměstí 11, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. 164016/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. 164016/2019/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, ze dne 22. 5. 2019, č. j. MUKV 32929/2019 OŽP, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Nezhyby na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 456 Kč.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh správního řízení

1. Společnost Park Prague North s. r. o. (dále jen „žadatel“), právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení (dále jen „osoba zúčastněná“), podala dne 6. 3. 2019 k Městskému úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) žádost o vydání společného územního a stavebního povolení ke stavbě vodního díla areálové čistírny odpadních vod D8-2 včetně výtlačného potrubí v prostorách areálové haly, t. č. poskytované holdingu Makro k pronájmu skladu [dále souhrnně jen „ČOV Makro“ (pozn. soudu: *Žádný ze subjektů holdingu Makro nicméně v řízení před správními orgány nicméně nefiguroval*)]. Současně s tím žadatel podal i žádost o povolení k nakládání s vodami spočívající v povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV Makro do povrchových vod vodního toku Černávka.
2. Součástí příloh žádosti bylo mj. stanovisko Povodí Labe, s. p. (dále jen „Povodí Labe“) ze dne 19. 11. 2018. V jeho úvodní části jsou rekapitulovány technické údaje projektu ČOV Makro a jeho porovnávání s jinými variantami, načež je konstatováno, že „[z] hlediska zájmů daných § 23a vodního zákona, platným Národním plánem povodí Labe a Plánem dílčího povodí horního a středního Labe (§ 24 až § 26 vodního zákona) je předmětný záměr možná, protože lze předpokládat, že jeho realizací nedojde ke zhoršení stavu dotčeného vodního útvaru, a že záměr nebude mít za následek nedosažení dobrého stavu dotčeného vodního útvaru. Toto hodnocení vychází z posouzení souladu předmětného záměru s výše uvedenými platnými dokumenty.“ Následuje konstatování, že z hlediska dalších zájmů sledovaných vodním zákonem Povodí Labe souhlasí za předpokladu splnění konkrétních podmínek, jejichž podrobný výčet předkládá. V závěru následuje vyjádření z hlediska majetkoprávních vztahů.
3. Vodoprávní úřad po obdržení žádostí oznámil zahájení vodoprávního řízení formou veřejné vyhlášky vydané dne 11. 3. 2019, jímž současně poučil účastníky, že své námitky mohou uplatnit nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení, jinak k nim nebude přihlédnuto. Žalobci bylo předmětné oznámení doručeno dne 11. 3. 2019.
4. Žalobce podáním ze dne 13. 3. 2019 oznámil svou účast v řízení. Dalším podáním ze dne 26. 3. 2019 (téhož dne doručeným vodoprávnímu úřadu) žalobce uplatnil vůči projektu ČOV Makro řadu námitek. Poukázal na skutečnost, že vodní tok Černávka byl v letním období 2016 až 2018 několik měsíců vyschlý a pokud by byl v takových stavech sucha dotován pouze výtokem z ČOV Makro, pak by se z něj fakticky stala stoka a podmínka vyžadovaná správcem povodí by byla nesplnitelná. Dále namítal chyby v projektové dokumentaci, ve které dle jeho názoru není řešena otázka ředění vody v recipientu Vltavy a ovlivnění jakosti vody. Rovněž namítal, že v projektové dokumentaci nebylo provedeno posouzení vlivu na tok Černávka, ačkoliv stanovisko Povodí Labe jej vyžadovalo. Projektová dokumentace rovněž uvádí posouzení vlivu na recipient za použití směšovací rovnice, což ale po změně koncepce výtlačku do Černávky nebylo už nijak řešeno. Projektová dokumentace dle žalobce neobsahuje ani posouzení možnosti a proveditelnosti

zasakování dešťových vod, ačkoliv je v ní likvidace dešťových vod navržena. Namítal rovněž nedostatek kvalifikace osob připravujících projektovou dokumentaci. Dále žalobce upozornil, že v minulosti byla ze strany dotčených orgánů vydána negativní stanoviska, v nichž bylo reagováno na to, že v projektové dokumentaci bylo koncipováno nové potrubí vedoucí územím obce Zlončice, zatímco další verze počítala s tím, že potrubí je označeno jako rekonstrukce stávajícího vedení a poslední verze počítá s úpravou trasy s vyústěním do Černávky, což žalobce považoval za nepřijatelnou záměrnou manipulaci s výtlačným potrubím. Nesouhlasil též s tím, že projektová dokumentace počítá s napojením na vodárenský systém určený pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou, neboť tento zdroj vody nemá sloužit pro průmyslové účely a v případě jeho odčerpání hrozí nedostatek pitné vody pro místní obyvatelstvo. Žalobce konečně požadoval, aby bylo jasné stanoveno vodohospodářské řešení rozdělovacího objektu malé vodní elektrárny Kozomín, aby nedošlo k ohrožení obce Úžice zaplavením při povodni.

5. Žadatel ve svém vyjádření ze dne 12. 4. 2019 reagoval na námitky žalobce (jakož i jiných účastníků) s tím, že jeho tvrzení označil za spekulativní a nepodložená. Připomněl, že pro posouzení jakosti je relevantní aplikace tzv. kombinovaného přístupu pro stanovování emisních limitů.
6. Vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. MUKV 32929/2019 OŽP (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), žádostem vyhověl a vydal povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů (vodní zákon), účinném do 1. 1. 2019 (dále jen „vodní zákon“), spočívající ve vypouštění čistěných odpadních vod z ČOV Makro do vodního toku Černávka v říčním kilometru 13,536 při pravém břehu na pozemku parc. č. 352/4 v k. ú. Kozomín, a to po dobu pěti let v maximálním množství 3,81 l/s, 7280 m³/měsíc a 85 700 m³/rok (výrok I), dále stanovil konkrétní podmínky pro vypouštění odpadních vod (výrok II). Současně vydal společné povolení ve smyslu § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen stavební zákon“), jímž schválil záměr ČOV Makro spočívající v umístění a provedení staveb areálové ČOV a výtlačného potrubí na pozemcích parc. č. 299/1, 299/61, 370, 299/59, 332/8, 332/10, 332/3, 327/1, 186, 175/1, 352/6 a 352/4 v k. ú. Kozomín (výrok III), stanovil podmínky pro umístění staveb zahrnutých v ČOV Makro (výrok IV), dále stanovil podmínky pro provedení staveb zahrnutých v ČOV Makro (výrok V), a konečně stanovil podmínky pro užívání staveb zahrnutých v ČOV Makro (výrok VI). V odůvodnění se vodoprávní úřad vyjádřil k námitkám účastníků, a to i k námitkám žalobce, které posoudil jako nedůvodné. K namítanému riziku, že by se z Černávky mohla stát stoka, vodoprávní úřad připomněl, že ve výroku stanovil pro vypouštění odpadních vod konkrétní podmínky, a to právě proto, aby k tomuto obávanému následku nedošlo. Odkázal přitom primárně na stanovisko Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018, přičemž zdůraznil odbornost této instituce ve vztahu ke zhodnocení otázky, zda záměr ČOV Makro může zhoršit stav vodních útvarů či zamezit možnosti jeho zlepšení, přičemž zdůraznil, že správce povodí vydal stanovisko kladné, ovšem s podmínkami, jež byly promítnuty do výroku o nakládání s vodami. S poukazem na tuto skutečnost vodoprávní úřad vyhodnotil jako nedůvodné všechny ostatní námitky žalobce směřující do problematiky jakosti vod. Vodoprávní úřad dále nesouhlasil s námitkou, že by bylo manipulováno s trasou výtlačného potrubí, nýbrž šlo o to, že bylo navrhováno několik možných variant, přičemž žalobcem zmiňované negativní závazné stanovisko se vztahuje k jedné z variant, která nakonec použita nebyla, zatímco k použité variantě se vztahuje stanovisko kladné. Otázka vlivu záměru na recipient Vltavy

je dle vodoprávního úřadu nepřipadná, neboť Černávka je zcela rozdílný typ vodního toku. K namítané absenci posouzení možnosti a proveditelnosti zasakování dešťových vod odkázal vodoprávní úřad na výsledek geologického průzkumu, který tuto otázku řešil a který byl podkladem pro vypracování projektové dokumentace. Pokud jde o námitky týkající se napojení na zdroj vody a řešení rozdělovacího objektu malé vodní elektrárny Kozomín, tak ty se dle vodoprávního úřadu týkaly jiných záměrů a nelze je spojit s povolovaným projektem.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozsáhlé odvolání. Již v úvodu odvolání předestřel, že za jeho nedílnou součást považuje listinu ze dne 5. 6. 2019 nazvanou „Odborné vyjádření znalce k projektové dokumentaci ČOV a výtlačného potrubí "Areálová ČOV D8-2 + výtlačné potrubí", kterou jménem společnosti FORTINA PROJEKT s. r. o. vypracoval znalec Ing. Petr Formánek [dále jen „**vyjádření Ing. Formánka z 5. 6. 2019**“ (pozn. soudu: obě strany tuto písemnost ve svých podáních shodně označují jako „odborné vyjádření“, soud však toto označení nepřijímá, neboť nejde o odborné vyjádření ve smyslu § 127 odst. 1 věty první o. s. ř.)]. Tuto listinu žalobce připojil ke svému odvolání, jehož text byl zčásti založen na přepisu hodnotících závěrů Ing. Formánka. Z obsahu odvolání vyplývá, že žalobce zpochybňoval zejména relevanci stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018, které považoval za vnitřně rozporné, neboť na jednu stranu konstatovalo nevyhovující kapacitu a jakost, na druhou stranu však vyhovělo tomu, aby do toku Černávky byla zaústěna odpadní voda z ČOV v množství až 3,81 l/s. Podle žalobce vodoprávní úřad jen nekriticky přebíral závěry tohoto stanoviska, ale sám neučinil žádnou úvahu o stavu dotčeného vodního útvaru. Stanovisko správce toku ze dne 19. 11. 2018 podle názoru žalobce rovněž nesplňovalo požadavky metodického pokynu Ministerstva zemědělství ze dne 11. 4. 2016, č. j. 20380/2016-MZE-15120 (dále jen „**metodický pokyn MZE ze dne 11. 4. 2016**“) a společného metodického pokynu Ministerstva zemědělství a Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 2. 2018, č. j. 5559/2018-MZE-15121, MZP/2018/740/122 (dále jen „**společný metodický pokyn MZE/MŽP ze dne 19. 11. 2018**“). S odkazem na vyjádření Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 žalobce dále namítal, že míru celkového znečištění po zaústění přečištěných odpadních vod bylo potřeba stanovit pomocí směšovací rovnice, a na základě toho stanovit maximální míru znečištění. S poukazem na vyjádření Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 žalobce rovněž namítal, že vodoteč Černávka se v úseku přibližně 3,5 km od místa plánovaného vypouštění nachází na seznamu kaprových vod, jak plyne z přílohy č. 2 nařízení vlády č. 71/2003 Sb., o stanovení povrchových vod vhodných pro život a reprodukci původních druhů ryb a dalších vodních živočichů a o zjišťování a hodnocení stavu jakosti těchto vod, ve znění nařízení č. 169/2006 Sb. (dále jen „nařízení č. 71/2003 Sb.“), což dle žalobce nebylo v prvostupňovém rozhodnutí ani v projektové dokumentaci žádným způsobem řešeno. Žalobce rovněž zpochybňoval odbornost autorů projektové dokumentace, neboť nejsou osobami autorizovanými v oboru hospodářských staveb. V dalších částech odvolání žalobce namítal vady projektové dokumentace, konkrétně porovnával míru produkce odpadních vod a četnost jejich vypouštění předvídaných v projektové dokumentaci s parametry schválenými pro čistírnu odpadních vod Kozomín (dále jen „**ČOV Kozomín**“), do které je zaústěna kanalizace ze stávajícího areálu, přičemž žalobce požadoval vyhodnocení, zda navrhovaná ČOV Makro bude mít dostatečný čistící účinek v porovnání s dosavadní ČOV Kozomín. Dle žalobce přitom v projektové dokumentaci scházela relevantní data pro ověření účinnosti čištění pro jednotlivé ukazatele znečištění. Další vady týkající se projektové dokumentace směřovaly

do stavební části, zejména do navrhované podoby potrubí, jeho kapacitám a provoznímu potenciálu.

8. Žalovaný si v průběhu odvolacího řízení vyžádal od Povodí Labe doplnění jeho stanoviska ze dne 19. 11. 2018, a současně s tím mu položil tři dotazy: 1) Zda v případě nevyhovující jakosti vody a minimálního průtoku v toku Černávky lze tento tok zatížit vypouštěním dalšího množství odpadních vod; 2) zda vypouštění dalšího množství odpadních vod do Černávky nezabrání do budoucna – i po realizaci opatření navržených v plánech povodí – zlepšení dobrého stavu daného vodního útvaru; 3) zda je možné při použití kombinovaného přístupu hodnocení vlivů navrhovaného vypouštění stanovit emisní limity v souladu s právními předpisy a zároveň na úrovni, kterou Povodí Labe uvedlo ve svém stanovisku ze dne 19. 11. 2018. Povodí Labe této výzvě žalovaného vyhovělo podáním ze dne 25. 10. 2019 označené jako „*Žádost o dovysvětlení stanoviska správce povodí a správce toku – Makro Kozomín*“ (dále jen „**doplňující stanovisko Povodí Labe ze dne 25. 10. 2019**“). K první otázce žalovaného Povodí Labe uvedlo, že po posouzení okolností v dotčené lokalitě považuje zatížení vodního toku navrhovaným vypouštěním za přípustné. Poukázalo přitom na jemu známé lokální okolnosti, kdy tok Černávky je historicky ovlivněn celou řadou bodových zdrojů znečištění z komunálních ČOV, z nichž některé jsou před plánovanou intenzifikací nebo v nevyhovujícím stavu a svým provozem se významně podílí na zatížení daného toku, představují tedy historické a dnes již nevyhovující technologické zatížení vodního toku. Dle Povodí Labe však kvalitu daného toku nemůže zhoršit, dojde-li zde k umístění nové ČOV respektující limity nejlepší dostupné technologie (BAT). Povodí Labe připomnělo varianty, které žadatel dle svých informací zvažoval, přičemž zdůraznilo, že varianta, která byla správci vodního toku předložena, byla ta, ke které vydal stanovisko kladné. Ke druhé otázce žalovaného Povodí Labe uvedlo, že dle jeho názoru „*povolení tohoto konkrétního záměru s největší pravděpodobností nezabrání budoucímu dosažení dobrého stavu tohoto vodního útvaru, přestože v kombinaci s dalšími případnými podobnými záměry, při kumulaci zatížení toku odpadními vodami by již mohlo být dosaženo bodu, který znemožňuje dosažení dobrého stavu tohoto vodního útvaru.*“ Současně Povodí Labe podotklo, že ideální varianta by byla varianta nulová, při níž by tok Černávky nebyl vůbec nijak zatěžován, na druhou stranu je třeba brát na vědomí, že stavební záměry umísťované v krajině vycházejí z výsledků územního plánování a každá výstavba na jeho základě vybudovaná vždy bude nějakou měrou zatěžovat vodní toky v daném území, přičemž blokaci takové výstavby jen s poukazem na ochranu povrchové vody Povodí Labe vnímá jako nedůvodné vměšování do pravomoci místní samosprávy směřující k nemožnosti územním plánem navrženého rozvoje. S odkazem na uvedené Povodí Labe vysvětluje, že jeho principem je nalézat ve výrazně urbanizovaných oblastech vyváženou míru zatížení, kdy nebude znemožněno dosažení dobrého stavu vodních útvarů, ale zároveň nebude zcela znemožněn rozvoj. Proto považuje za vhodnější nastavit přísné technologické požadavky na schvalované ČOV než je plošně zakazovat. Povodí Labe rovněž poukázalo na Plán rozvoje vodovodů a kanalizací v obci Kozomín, který počítá s odkanalizováním celé obce, případně s výstavbou speciální ČOV likvidující odpadní vody z celé průmyslové zóny obce. Ke třetí otázce žalovaného Povodí Labe uvedlo, že ji není schopno zodpovědět, pouze zkonstatovalo, že v rámci vlastní činnosti používá pro stanovení ovlivnění kvality vody metodu směšovací rovnice, která pracuje s aktuálními daty jak ze zdrojů Českého hydrometeorologického ústavu, tak i z monitoringů a evidencí pořizovaných samotným

správcem vodního toku. V této souvislosti Povodí Labe opět připomnělo, že tok Černávky je ovlivněn řadou stávajících zdrojů znečištění z komunálních ČOV.

9. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 12. 2019, č. j. 164016/2019/KUSK, (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění zrekapituloval žalobcovy odvolací námitky, které rozdělil tematicky do dvaceti bodů. Ty dále rozdělil jednak na ty, které „*vesměš vycházejí z odborného znaleckého posudku* [z vyjádření Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 – pozn. soudu]“, a dále na ty, v nichž bylo vodoprávnímu úřadu vytýkáno nedostatečné vypořádání námitek uplatněných již v řízení na prvním stupni. U prvního okruhu odvolacích bodů, které dle jeho hodnocení „*vesměš vycházejí z odborného znaleckého posudku* [z vyjádření Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 – pozn. soudu]“, žalovaný zkonstatoval, že podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „**správní řád**“) k nim při rozhodování o odvolání nebude přihlížet, protože je žalobce mohl uplatnit v řízení před vodoprávním úřadem, ale neučinil tak. Současně žalovaný dodal, že k dané problematice se akceptovatelným způsobem vyjádřil žadatel, a proto nepovažuje za nutné dané námitky blíže rozebírat. K dalšímu okruhu odvolacích bodů se žalovaný vyjádřil věcně. Nepovažoval za opodstatněné, že by realizace ČOV Makro měla být nepřípustná kvůli nedostatečné vodnosti Černávky. V tomto směru odkázal na obě stanoviska Povodí Labe, přičemž zdůraznil, že právě Povodí Labe je tím, kdo má k dispozici nejvíce dat o stavu povrchových vod v dané lokalitě, a navíc je dle žalovaného dostatečně erudován k tomu, aby mohl posoudit dopad realizace ČOV Makro na danou lokalitu. Explicitně se přitom ztotožnil s částí stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018, v níž bylo akcentováno, že i navzdory malé vodnosti Černávky a nedostatečné jakosti jejích vod je vypouštění odpadních vod z nově navrhované ČOV Makro možné. Za částečně oprávněnou žalovaný shledal odvolací námitku, že součástí projektové dokumentace není výpočet ovlivnění jakosti vody v místě vypouštění, neboť i když platná legislativa začlenění tohoto výpočtu výslovně nepožaduje, musí projektant navrhnout technologii tak, aby vypouštěná voda významným způsobem nezhoršovala jakost vody v recipientu, a jedním ze způsobů, jak tento vliv kvantifikovat, je výpočet pomocí směšovací rovnice. Současně však žalovaný dodal, že v případě ČOV Makro jde o specifickou situaci, kdy po její realizaci dojde k převedení podstatného množství odpadních vod dosud sváděných do obecní ČOV Kozomín, což dle žalovaného bude mít pozitivní efekt, neboť dojde k odlehčení přetížené ČOV Kozomín na technologicky lepší ČOV Makro, která bude vypouštět odpadní vodu s mnohem menším zbytkovým znečištěním. Z tohoto důvodu žalovaný neshledal podstatnou vadu projektové dokumentace, neměl-li projektant k dispozici výsledky déletrvajícího monitoringu jakosti vody v Černávce. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkami, že osoby připravující projektovou dokumentaci nejsou dostatečně autorizované.

II. Obsah žaloby

10. Žalobce v úvodu žaloby uvádí, že je spolkem pro ochranu životního prostředí, z čehož dovozuje svou aktivní procesní legitimaci ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“). Argumentuje přitom závěry příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) a Ústavního soudu, jež dovodila možnost spolků namítat nejen porušení práv procesních, ale též práv hmotných, jde-li o veřejná subjektivní práva, k jejichž ochraně se členové spolku sdružili a byla-li tato práva dotčena v důsledku věcně nezákonného rozhodnutí. K tomu

žalobce zdůrazňuje, že má k dotčenému území místní vztah a sdružuje své členy právě za účelem příznivého rozvoje životního prostředí v obci, k čemuž odkazuje na příslušné části svých stanov. Jeho členové jsou všichni usazení v Kozomíně a v případě nešetného vypouštění odpadních vod mohou být negativně ovlivněni zhoršením životního prostředí ve svém bydlišti. Napadené rozhodnutí tak má vliv na život těchto členů a žalobce se z tohoto titulu cítí být dotčenou veřejností ve smyslu tzv. Aarhuské úmluvy, a proto je přesvědčen, že by mu měl být umožněn přístup k soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí.

11. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně odmítl vypořádat většinu jeho odvolacích námitek podložených vyjádřením Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 (v žalobě označované jako „odborné vyjádření znalce“), neboť si chybně vyložil ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Koncentrace řízení dle tohoto ustanovení se neuplatní, je-li namítána nezákonnost, neboť jak plyne z ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, z hlediska souladu s právními předpisy musí být odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumáno bez ohledu na tvrzení odvolatele. Dle žalobce je proto nepřipustné, aby odvolací orgán nepřihlédl i ke skutečnostem a důkazům, které mohl odvolatel uplatnit dříve, mají-li vliv na zákonnost rozhodnutí. V témže rozsahu musí být odvolací přezkum proveden, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobce je přitom přesvědčen, že jím uváděné odvolací důvody nesměřovaly pouze proti věcné nesprávnosti vodoprávního povolení, ale zejména proti jeho nezákonnosti, a navíc se týkaly i zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, tedy na jejich vypořádání byl dán i veřejný zájem. Žalobce dále poukazuje rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017 - 44, z něhož cituje výkladovou pasáž, podle které je porušením § 89 odst. 2 správního řádu, odmítne-li odvolací orgán hodnotit účastníkem předložený odborný posudek jen proto, že k jeho předložení došlo až v odvolacím řízení, ačkoliv byl tento posudek předkládán za účelem zpochybnění některého z rozhodných kritérií, na němž jsou postaveny úvahy správního orgánu I. stupně. Dle názoru žalobce se tohoto pochybení dopustil i žalovaný, neboť se odmítl zabývat odvolacími námitkami, z nichž podstatná část vycházela ze zmiňovaného vyjádření Ing. Formánka z června 2019, tedy z odborného podkladu. Kategorickým odmítnutím těchto odvolacích námitek se žalobce cítí zkrácen na svých právech v odvolacím řízení a spatřuje v něm porušení zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu, neboť skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností.
12. Žalobce dále zdůrazňuje, že většina z jím uplatněných odvolacích důvodů, k nimž žalovaný nepřihlézel, spočívala na tvrzení rozporu se zákonem, konkrétně s § 35 odst. 1 vodního zákona a prováděcím nařízením vlády č. 71/2003 Sb., podle něhož je vodoteč Černávka zařazena na seznam kaprových vod, a to v úseku přibližně 3,5 km od místa plánovaného vypouštění odpadních vod do kaprových vod. Tuto skutečnost však žalovaný zcela přešel, ačkoliv nebyla řešena v projektové dokumentaci ani celkově v řízení na prvním stupni. Žalobce rovněž připomněl, že vodní tok je v širším smyslu významným krajinným prvkem ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „zákon o ochraně přírody“), jenž je dle § 4 odst. 2 téhož zákona chráněn, proto jej nelze oddělovat od stavu okolní přírody, ve které se nachází. Dle žalobce přitom může být právě do tohoto významného krajinného prvku napadeným rozhodnutím zasaženo, přičemž tato míra nebyla z důvodu opomenutí dané skutečnosti v odvolacím řízení vůbec zjištěna. Žalobce připomíná, že správní orgán by měl dle § 50 odst. 3 správního řádu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti pro ochranu

veřejného zájmu, jímž je v tomto případě ochrana životního prostředí, a pokud tak nepostupoval, zatížil napadené rozhodnutí podstatnou vadou.

13. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou nastavení podmínek pro nakládání s vodami, neboť pouze odkázal na doplňující stanovisko Povodí Labe ze dne 25. 10. 2019, aniž by se sám vyjádřil k tomu, že tyto podmínky ani jimi sledované cíle nejsou konkrétně vymezeny. Žalovaný tak jen odkázal na způsobilost Povodí Labe, aniž by se vypořádal s vyjádřením Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019, jímž byly závěry Povodí Labe odborně zpochybňovány. V tomto rozsahu je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Navíc poukazovalo-li vyjádření Ing. Formánka na nežádoucí stav toku Černávky a jeho úplné vyschnutí, pak měl žalovaný po obdržení tohoto poznatku činit kroky k reálnému objasnění skutkového stavu ve veřejném zájmu.
14. Žalobce dále nesouhlasí se způsobem vypořádání své odvolací námítky směřující do otázky způsobu ředění vody v Černávce a ovlivnění její jakosti v místě vypouštění. Byť žalovaný dal této námitce zčásti zapravdu, tak zároveň dovedl, že by monitoring jakosti vody v Černávce neposkytl reálný obraz. S tím ovšem žalobce nesouhlasí, neboť v souvislosti se stanovením konkrétních podmínek pro vypouštění odpadních vod je třeba vycházet z konkrétně zjištěného skutkového stavu, nepostačí pouhé úvahy a nekvalifikované odhady. O tom, že stav vodoteče Černávka je nevyhovující, dle žalobce vypovídá i doplňující vyjádření Povodí Labe ze dne 25. 10. 2019, které výslovně připouští, že mělo být provedeno mísení vody ve vodoteči tzv. metodou směsného vzorce, oproti kombinovanému přístupu hodnocení vlivů. K podpoře svých argumentů ohledně nežádoucího stavu Černávky, zejména pokud jde o jakost a vodnost, žalobce odkazuje na znalecký posudek Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020, č. 002 – 02/2019 (dále jen „**znalecký posudek Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020**“), který navrhuje jako důkaz.

III. Obsah dalších podání účastníků

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně zdůrazňuje, že odpadní vody z dotčeného areálu jsou v současné době směřovány do ČOV Kozomín a do budoucna se počítá s jejich přečištěním v nové ČOV Makro. K žalobcem namítané chybné aplikaci § 89 odst. 2 správního řádu žalovaný oponuje, že toto považuje za účelové jednání žalobce, jehož procesní taktikou je „doplňovat listiny zpětně“ a „zpětně se domáhat jejich zohlednění“. Připomíná, že žalobce se do vodoprávního řízení přihlásil již dne 13. 3. 2019 a podáním ze dne 26. 3. 2019 uplatnil námitky se znalostí kompletní spisové dokumentace. Dle žalovaného obsahuje text žalobcova odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zcela nové skutečnosti, které žalobce mohl uplatnit již v řízení na prvním stupni. Nic přitom žalobci nebránilo, aby sdělil, že zadal znalci vypracování posudku a požádal o poskytnutí lhůty pro jeho předložení. Tím, že tak neučinil, nastaly účinky koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaný spatřuje účelovost rovněž v tom, že vyjádření ze dne 5. 6. 2019 a znalecký posudek ze dne 31. 1. 2020 zpracovala tatáž osoba – Ing. Formánek. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, z něhož cituje část, ve které je zdůrazňováno, že nově prováděné dokazování musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by k nově namítaným skutečnostem mělo být přihlíženo z veřejného zájmu. Namítaný rozpor s § 35 vodního zákona považuje žalovaný za manipulativní tvrzení, neboť dle tohoto ustanovení se seznam lososových a kaprových vod stanoví prováděcím nařízením č. 71/2003 Sb., v němž je Černávka

uvedena pod identifikátorem č. 113260000100, nicméně tok s tímto identifikátorem se v příloze č. 1 předmětného nařízení vůbec nevyskytuje. Navíc pokud je vodní tok Černávky po část roku zcela vyschlý, pak dle žalovaného logicky nebude vhodný pro život lososovitých a kaprovitých ryb. V této souvislosti žalovaný klade značný důraz na odbornou hodnotu stanovisek Povodí Labe, jež se k záměru vyjádřilo kladně a jehož závěry správním orgánům nepřísluší přezkoumávat. Žalovaný rovněž nerozumí tomu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost, pokud jde o namítané použití kombinovaného přístupu hodnocení zmiňované v doplňujícím stanovisku Povodí Labe ze dne 25. 10. 2019, neboť tento postup správní orgány používají v souladu s § 2 písm. j) nařízení vlády č. 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech (dále jen „nařízení vlády č. 401/2015 Sb.“). V další části vyjádření žalovaný oponuje žalobcem namítanému porušení zásady materiální pravdy a opětovně obsáhle zdůrazňuje význam koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu bránící dodatečnému předložení znaleckého posudku Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020. Současně je přesvědčen, že znalcem předkládané závěry jsou nedůvodné, neboť hodnoty jakosti vypouštěných odpadních vod i limity pro jejich vypouštění byly dostatečně stanoveny prvostupňovým rozhodnutím, v němž byly (ve spojení se stanoviskem Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018) dostatečně vypořádány otázky možného zatížení toku Černávky, ať už ve vztahu k jeho zhoršení nebo nemožnosti jeho zlepšení. Žalovaný opětovně zdůrazňuje, že do toku Černávky jsou již v současnosti sváděny odpadní vody z provozu jiných ČOV a žádná nenávratná ekologická havárie zde nenastala. Naopak, je-li koryto Černávky podstatnou část roku vyschlé, což ani žalobce nerozporuje, pak dle žalovaného vypouštění dalších odpadních vod může stávající průtok jedinečně zvýšit. V závěru žalovaný připomíná, že hodnoty maximálního látkového zatížení na vstupu do floatační jednotky ČOV Makro jsou v projektové dokumentaci (konkrétně v souhrnné technické zprávě v části B nebo D.2.1) stanoveny jinak, než jak tvrdí vyjádření Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019, které v tomto směru přisuzuje projektové dokumentaci hodnoty zcela odlišné, k čemuž žalovaný předkládá tabulkové srovnání.

16. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce obsáhlou replikou. V ní především oponuje argumentaci žalovaného týkající se aplikace § 82 odst. 4 správního řádu. Zdůrazňuje, že již v podání ze dne 26. 3. 2019 vznášel námitky upozorňující na zásadní nedostatky projektové dokumentace, a právě z nich vycházely i námitky uvedené v odvolání. Nejednalo se tedy o námitky nové, nýbrž o námitky vycházející ze skutečností tvrzených již v řízení na prvním stupni, proto je žalovaný byl povinen vypořádat. Žalobce dále připomíná, že se v odvolání snažil reagovat na důvody uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, které mu před jeho vydáním nemohly být známy, tedy i z tohoto důvodu nemohly být jeho odvolací námitky zkoncentrovány. Argumentu žalovaného, že si mohl požádat o poskytnutí lhůty k vypracování znaleckého posudku, žalobce oponuje tím, že jeho právnímu zástupci není z jeho praxe znám jediný případ, kdy by správní orgány obdobnému požadavku spolku hájícího zájmy ochrany přírody vyhověly. Žalobce rovněž nesouhlasí s výtkami žalovaného vůči vyjádření Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019, jakož i s tím, že by v něm zaznívaly nové skutečnosti. Předmětné vyjádření totiž upozorňovalo na nedostatky projektové dokumentace a nesrovnalosti prvostupňového rozhodnutí, čili se zaměřuje na to, že vodoprávní úřad nedostatečně zjistil skutkový stav. Dle žalobce se tedy jedná o případ, kdy důkazní prostředek předložený v odvolacím řízení směřoval k podpoře a ke konkretizaci namítaných skutkových a právních vad prvostupňového rozhodnutí,

proto na něj nelze vztáhnout koncentraci řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. K žalovaným odkazované judikatuře NSS žalobce argumentuje, že se týkala případů, kdy účastníci vnášeli do řízení skutkové novoty, což však on nečinil. Vytká-li žalovaný ve vyjádření k žalobě, že ve vyjádření Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 je odkazováno na jiné hodnoty floatační jednotky, než které uvádí projektová dokumentace, pak dle žalobce právě tato skutečnost měla zaznít v odůvodnění napadeného rozhodnutí a nemůže být doplňována až nyní v řízení před soudem. Dle žalobce navíc hodnoty v porovnávaných tabulkách obsahu projektové dokumentace odpovídají, žalovaný srovnává jen jiné pořadí řádků. K argumentaci žalovaného, že Černávka je v nařízení uvedena s identifikátorem 113260000100, který není uveden v příloze č. 1 nařízení vlády č. 71/2003 Sb., žalobce uvádí, že žalovaný se tímto tvrzením patrně snaží dovodit, že se jedná o různé vodní toky. To však není v souladu se skutečností, jak vyplývá z údajů v Centrální evidenci vodních toků (dále jen „CEVT“) na webu Ministerstva zemědělství, z něhož žalobce připojuje printscreen, který navrhuje k důkazu. Zmiňuje-li se žalovaný o tom, že tok Černávky patrně není pro život lososových a kaprových ryb vhodný z důvodu vyschlého koryta po větší část roku, pak žalobce oponuje, že zařazení vodního toku je věcí orgánů veřejné moci, proto považovaly-li za nutné stanovit pro vodní tok Černávky určitý stupeň ochrany, pak by to žalovaný i vodoprávní úřad měli bez dalšího respektovat. Navíc i vodoprávní úřad se ve svém rozhodnutí ze dne 6. 12. 2019, č. j. MUKV 93744/2019 OŽP (dále jen „rozhodnutí o opatření k nápravě ČOV Kozomín ze dne 6. 12. 2019“), jímž obci Kozomín ukládal opatření k nápravě v souvislosti s provozem ČOV Kozomín, výslovně zmiňoval o riziku ohrožení vodních ekosystémů, proto je liché tvrzení žalovaného, že by tok Černávky nebyl pro život ryb vhodný (zmiňované rozhodnutí o opatření k nápravě žalobce navrhuje k důkazu). Dle žalobce na tom nic nemění ani skutečnost, že koryto Černávky je po část roku vyschlé, neboť pokud se v určitém období voda v korytu nachází, pak může doputovat do míst doposud vhodných pro život ryb a z tohoto hlediska může vypouštění odpadních vod tyto toky poškodit. Navíc není-li v korytu dostatek vody, pak již nelze hovořit o vypouštění odpadních vod do vod povrchových, nýbrž do vod podzemních (kam tyto odpadní vody vsáknou), což však zákon neumožňuje.

17. V další části repliky žalobce rozvinul svou námitku brojící proti způsobu, jímž žalovaný a vodoprávní úřad přistupují ke stanoviskům Povodí Labe. Žalobce nepopírá, že správní orgány mohou z těchto stanovisek vycházet, avšak nemohou je přejímat, aniž by hodnotily jejich soulad s právními předpisy, k čemuž odkazuje na komentářovou literaturu a závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2014, č. j. 30 A 57/2012 - 84. Žalobce přitom považuje konstatování Povodí Labe o nemožnosti zhoršení stavu vodního útvaru za ničím nepodložené tvrzení, k jehož potvrzení či vyvrácení žalobce již v průběhu řízení požadoval doložení konkrétních výpočtů. Dle žalobce se v daném případě nejedná o standardní odpadní vody, ale o průmyslové odpadní vody ve smyslu § 2 písm. a) nařízení vlády č. 401/2015 Sb., jejichž vypouštění vyžaduje užití jiných technologií s jinými parametry. V této souvislosti žalobce připomíná, že ČOV Makro má sloužit pro haly výrobně skladovacího areálu a jedná se o záměr podléhající posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon EIA“). K tomu žalobce poukazuje na konkrétní části projektové dokumentace, v nichž je konstatováno, že haly výrobně skladovacího areálu jsou konstruovány jako univerzální koncepce umožňující změnu nájemce bez zásadních stavebních úprav, z čehož žalobce dovozuje, že objekty v areálu Makro bude možno využívat k různorodým průmyslovým činnostem prakticky jakýmkoliv nájemcem a charakter vypouštěných

odpadních vod tak nelze předem odhadnout. Navrhovaná ČOV Makro proto nemusí být na určitý charakter znečištění vůbec připravena. Zde žalobce rovněž připomíná závěry souhrnného vyjádření Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 20. 9. 2017, č. j. MUKV 58057/2017 OŽP (dále jen „souhrnné vyjádření orgánu životního prostředí ze dne 20. 9. 2017“), v němž je dle žalobce konstatováno, že pro účely čistírny odpadních vod vyžaduje volbu nejlepší dostupné technologie, a proto jej žalobce navrhuje k důkazu. Žalobce rovněž upozorňuje na vznik havárií na stávající ČOV Kozomín způsobených nadměrnými nátoky z průmyslové zóny, kdy dle rozboru kalů uvedených v provozním deníku ČOV Kozomín (jehož výtah žalobce navrhuje k důkazu) byly důvodem nadměrné hodnoty kadmia a uhlovodíků. V závěru repliky pak žalobce připomíná, že již v průběhu správního řízení navrhoval výtlak čištěné odpadní vody do toku Vltavy, která je vzhledem ke svému průtoku schopná vypouštění odpadní vody naředit a pojmout.

18. Osoba zúčastněná svou účast v soudním řízení dovozuje na základě skutečnosti, že se v důsledku fúze stala nástupnickou společností žadatele (Park Prague North s. r. o.), z jehož žádostí vzešlo napadené i prvostupňové rozhodnutí (uskutečnění fúze jakož i zánik žadatele k datu 11. 7. 2019 soud ověřil z veřejného rejstříku). Osoba zúčastněná předně zdůrazňuje, že žalobce kontinuálně zneužívá procesních práv a napadá veškeré postupy související s areálem CTP-Park, přičemž argumenty, které uplatňuje v řízení jednom, protiřečí argumentům uplatňovaným v řízení druhém. Tento postup ze strany žalobce považuje osoba zúčastněná za čistě účelový a šikanózní. Dle osoby zúčastněné lze v procesním jednání žalobce vypožorovat určitý vzorec spočívající v přinášení zcela nových tvrzení a důkazů až v řízení před správními soudy. Žalobce přitom pomíjí, že i kdyby došlo ke zrušení všech rozhodnutí vydaných v souvislosti s předmětnou ČOV, bude jediným výsledkem opětovné projednání záměru, nelze si však představit úplné zastavení činnosti subjektů působících v dotčené průmyslové zóně obce Kozomín. V této souvislosti osoba zúčastněná připomíná, že nelze pomíjet legitimní očekávání vlastníka nemovitých věcí v dané průmyslové zóně, který může a bude provádět činnosti a výstavbu pro danou zónu určené. Snahu žalobce tomuto zabránit je dle osoby zúčastněné nutno hodnotit jako snahu přivodit nedůvodnou újmu a zneužívání práv. Újmu působenou žalobcem osoba zúčastněná vnímá o to více, že na vlastní náklady buduje novou ČOV, která má snížit imise do vodotečí působené nedostatečně funkční ČOV Kozomín, na které dochází k pravidelným haváriím. I přesto se žalobce snaží výstavbu nové ČOV blokovat. Osoba zúčastněná proto žádá, aby soud takovému jednání neposkytoval ochranu. Dále se osoba zúčastněná vyjádřila k dílčím žalobním námitkám brojícím proti postupu v řízení, které považuje za nedůvodné a účelové, neboť neshledává v postupu správních orgánů nic, čím by došlo ke zkrácení práv žalobce. Správní rozhodnutí obou stupňů považuje za přezkoumatelná, založená na dostatečně zjištěném skutkovém stavu a v souladu s právními předpisy. Osoba zúčastněná se dále ohrazuje proti žalobcem zdůrazňovanému zájmu na ochranu životního prostředí, kdy z argumentace žalobce ani navzdory četným citacím ze znaleckého posudku a z ustanovení právních předpisů nelze nalézt, jak by nově budovaná ČOV Makro měla zhoršit stav životního prostředí oproti stavu stávajícímu. Osoba zúčastněná má za to, že efekt nově vybudované ČOV Makro je přesně opačný, tedy přínosný. Opětovně zdůrazňuje, že v ČOV Makro jsou v souladu s požadavky zákona použity co nejúčinnější a nejpokročilejší technologie zneškodňování odpadních vod. Svou argumentaci osoba zúčastněná podpořila předložením znaleckého posudku Ing. Daniela Kozického ze dne 2. 10. 2021, č. 1135-16/21 (dále jen „posudek Ing. Kozického ze dne 2. 10. 2021“). Žalobu navrhuje zamítnout.

IV. Splnění procesních podmínek

19. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
20. Soud se dále zabýval otázkou, zda je žalobce jako tzv. environmentální spolek aktivně procesně legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Judikatura dovodila, že spolky se mohou přímo domáhat ochrany nejen svých procesních (srov. § 65 odst. 2 s. ř. s.), ale i hmotných práv podle § 65 odst. 1 s. ř. s., zejména pokud mají dostatečně silný vztah k území, jehož se předmětné správní řízení týká (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a rozsudky NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295, a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, č. 3343/2016 Sb. NSS). Ze stanov žalobce (známých soudu např. již z řízení ve věci sp. zn. 54 A 24/2019, rovněž veřejně dostupných ve spolkovém rejstříku na <https://or.justice.cz>) soud zjistil, že jedním z hlavních cílů žalobce je ochrana životního prostředí ve správních řízeních podle vodního zákona. Žalobce vznikl dne 29. 10. 2013 se sídlem v obci Kozomín, ve které mají rovněž bydliště všichni členové jeho výboru. Soudu je dále z vlastní rozhodovací činnosti známo, že žalobce opakovaně brojí proti různým záměrům v katastrálním území Kozomín (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2016, č. j. 48 A 32/2014 - 145, ze dne 2. 12. 2019, č. j. 48 A 70/2017 - 137, ze dne 25. 2. 2019, č. j. 43 A 114/2018 - 72, či ze dne 13. 4. 2021, č. j. 54 A 24/2019 - 83). Vzhledem k tomu soud konstatuje, že žalobce dlouhodobě vyvíjí v obci Kozomín a jejím okolí aktivity související s ochranou životního prostředí, a proto mu svědčí aktivní procesní legitimace ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

V. Průběh jednání a doplnění dokazování

21. Žalobce a osoba zúčastněná při jednání setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body. Žalovaný se jednání nezúčastnil.
22. Soud při jednání doplnil dokazování těmito prostředky:
  - znaleckým posudkem Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020,
  - znaleckým posudkem Ing. Kozického ze dne 2. 10. 2021
  - metodickým pokynem MZE ze dne 11. 4. 2016,
  - společným metodickým pokynem MZE/MŽP ze dne 19. 11. 2018,
  - výpisem z CEVT, náhled na vodní tok s názvem Černávka, evidovaný pod identifikátorem č. 113260000100.
23. Pokud jde o poznatky plynoucí ze znaleckého Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020, soud předně konstatuje, že znalec se v něm snaží zodpovídat především otázky právní, zejména pokud jde o nastavení emisních limitů dle nařízení vlády č. 401/2015 Sb., což však není úkol znalce. Z hlediska zodpovězení otázek odborně skutkových (jichž v posudku není mnoho) soud považuje za nejpodstatnější, že při místních šetřeních znalce bylo koryto Černávky opakovaně nedostatečně vodné, přičemž tato nedostatečná vodnost dle názoru znalce nebude schopna vypouštění odpadní vody dostatečně naředit. Dle znalce mají odpadní vody vypouštěné z ČOV Makro povahu vod průmyslových, což znalec dovoduje především ze skutečnosti, že v hale Makro by měla být provozována potravinářská výroba. Povahu odpadních vod coby vod průmyslových nezpochybňuje ani „oponentní“ znalecký posudek Ing. Kozického ze dne 2. 10. 2021. Z hlediska skutkových zjištění tento znalec

nesouhlasí s tím, že by tok Černávky nebyl dostatečně vodný, neboť zjištění učiněná Ing. Formánkem přisuzuje dřívějším suchým obdobím; při šetřeních na podzim 2021 v korytě Černávky voda tekla. Další otázky zodpovídané oběma znalci se týkají především posuzování souladu záměru s právními předpisy (což ostatně i znalec Ing. Kozický výslovně připouští). V hodnocení skutkově-odborných otázek soud nespatřuje mezi oběma znaleckými posudky žádnou zásadní kolizi, která by bránila věcnému projednání uplatněných žalobních bodů. Nejvýraznější kolizi mezi oběma posudky soud spatřuje v otázkách, jejichž povaha je ryze právní (zejména otázka souladu s požadavky nařízení č. 401/2015 Sb. či č. 71/2003 Sb.), pro jejichž zodpovězení není třeba znalce slyšet. Proto soud zamítl návrh žalobce na doplnění důkazu výslechy znalců.

24. K obsahu poznatků plynoucích z ostatních provedených důkazů se soud vyjadřuje v souvislosti s vypořádáním příslušných žalobních bodů.
25. Soud neprováděl důkaz rozhodnutím o opatření k nápravě ČOV Kozomín ze dne 6. 12. 2019, výňatkem z provozního deníku ČOV Kozomín, protokolem Obecního úřadu Kozomín ze dne 2. 12. 2019 o místním šetření na ČOV Kozomín a protokolem Obecního úřadu Kozomín ze dne 30. 1. 2020 o místním šetření na ČOV Kozomín ani souhrnným vyjádřením orgánu životního prostředí ze dne 20. 9. 2017, neboť skutečnosti, jež mají být těmito důkazními prostředky prokazovány, zjevně nejsou mezi stranami sporné. Jak ostatně žalobce při jednání připustil, skutečnosti, jež mají z těchto důkazních prostředků plynout, se týkají výhradně provozního stavu obecní ČOV Kozomín, o jehož nepříznivosti však mezi účastníky a ani osobou zúčastněnou nepanuje žádný spor.

VI. Posouzení soudem

VI.1 Otázka rozsahu koncentrace správního řízení

26. Obsahově nejrozsáhlejší žalobní bod směřuje k otázce, zda si žalovaný správně vyložil důsledky koncentrace řízení, když s poukazem na § 82 odst. 4 správního řádu výslovně odmítl vypořádat podstatnou část námitek, které žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Zatímco žalovaný zastává striktní výklad, podle něhož nemohlo být v odvolání připuštěno nic, co nezaznělo již v námitkách uplatněných v řízení na prvním stupni, je žalobce naopak přesvědčen, že jím uplatněné odvolací námitky se týkaly otázek právních a otázek veřejného zájmu, případně směřovaly ke zpochybnění závěrů prvostupňového rozhodnutí, a proto se na ně účinky koncentrace nevztahují.
27. V nyní posuzované věci připadala možnost koncentrace řízení v úvahu hned dvakrát: Jednak z důvodu zvláštní úpravy koncentrace společného územního a stavebního řízení dle § 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona (první typ koncentrace), a jednak z důvodu obecné úpravy koncentrace odvolacího řízení dle § 82 odst. 4 stavebního zákona (druhý typ koncentrace). Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě argumentoval toliko druhým typem koncentrace, z čehož se logicky odvíjí i obsah příslušného žalobního bodu, čili by se na první pohled mohlo zdát, že mezi stranami je sporná toliko otázka druhého typu koncentrace (koncentrace odvolacího řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu). Soud však přesto považuje za nezbytné vyjasnit i možnost dopadů prvního typu koncentrace podle stavebního zákona, neboť pokud by k ní došlo, pak by žalovaným uplatněné důvody pro nevypořádání značné části odvolacích námitek mohly obstát i bez ohledu na správnost aplikace § 82 odst. 4 správního řádu.

28. Podle § 94m odst. 1 stavebního zákona „[s]tavební úřad oznámí účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení nejméně 15 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska **a námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto**. V případech záměrů umístovaných v území, ve kterém nebyl vydán územní plán, nařídí stavební úřad veřejné ústní jednání vždy.“, a podle odst. 3 téhož ustanovení „[o]d ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Zároveň je upozorní, že **k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, nebude přihlédnuto**.“
29. Podle § 115 odst. 8 vodního zákona „[v]odoprávní úřad v písemnosti, kterou nařizuje termín a předmět ústního jednání, upozorní účastníky řízení a dotčené orgány nejméně 10 dnů před ústním jednáním, že závazná stanoviska a námitky, **popřípadě důkazy, mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto**. Upustí-li vodoprávní úřad od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, **popřípadě důkazy**. O určení lhůty se nevzdává usnesení. **Jde-li o rozhodování týkající se vodních děl, postupuje se podle stavebního zákona**.“
30. První typ koncentrace připadal v úvahu již v prvoinstančním řízení před vodoprávním úřadem, který v rámci oznámení o zahájení řízení účastníky poučil a stanovil lhůtu 15 dnů k uplatnění námitek (srov. výše bod 3 tohoto rozsudku), čímž naplnil hypotézu § 94m odst. 3 stavebního zákona. Žalobci bylo toto oznámení doručeno dne 13. 3. 2019, čili posledním dnem patnáctidenní lhůty pro uplatnění námitek bylo datum 26. 3. 2019. Po tomto datu se sice žalobci uzavřela možnost vnášet do řízení nové námitky, nikoliv však možnost navrhopvat nové důkazy. Jak soud vyložil již ve své dřívější rozhodovací praxi, „[k]oncentrace územního řízení dle § 89 odst. 1 stavebního zákona **dopadá pouze na námitky účastníků, nikoli na důkazní návrhy**, což je zřejmé z textu tohoto zákonného ustanovení, které k povinnosti účastníků označit nebo předložit ve stanovené lhůtě i důkazy ničeho neuvádí. V tom se úprava koncentrace územního řízení dle § 89 odst. 1 stavebního zákona liší od úpravy koncentrace dle § 112 téhož zákona dopadajícího na stavební řízení, v němž je výslovně uvedeno, že účastníci mohou uplatnit 'námitky, popřípadě důkazy' pouze do určitého časového okamžiku' (podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 48 A 118/2016 - 200, bod 31, publ. pod 3902/2019 Sb. NSS). Z dikce § 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona přitom vyplývá, že je koncipována shodně jako § 89 odst. 1 stavebního zákona, čili hovoří jen o důsledcích při neuplatnění námitek, nicméně k povinnosti účastníků předložit důkazy (na rozdíl např. od § 112 stavebního zákona) ničeho neuvádí. Proto i koncentrace společného územního a stavebního řízení dopadá toliko na námitky účastníků, nikoliv však na důkazní návrhy.
31. V nyní posuzované věci je otázka o to složitější, že předmětem povolení byla stavba vodního díla, tudíž zde zasahuje i režim vodoprávního řízení obsahující vlastní úpravu koncentrace řízení v § 115 odst. 8 vodního zákona, v němž se (na rozdíl od § 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona) přímo hovoří i o uplatňování důkazních návrhů (slovy „**popřípadě důkazy**“). Nelze ovšem přehlédnout, že poslední věta § 115 odst. 8 vodního zákona explicitně uvádí, že „[j]de-li o rozhodování týkající se vodních děl, postupuje se podle stavebního

zákona“, z čehož lze dovodit, že koncentrace řízení upravená v předchozích větách předmětného ustanovení se vztahuje jen na ty druhy vodoprávních řízení, která se netýkají vodních děl, což jsou pouze ta, jejichž předmětem je toliko samostatné povolení k nakládání s vodami ve smyslu § 8 vodního zákona, tj. bez spojitosti s povolováním stavby vodního díla dle § 15 vodního zákona. Naproti tomu, je-li předmětem povolení nakládání s vodami spojené s výstavbou vodního díla (jako tomu bylo i v nyní posuzované věci), pak se vzhledem k dikci § 115 odst. 8 věty poslední vodního zákona uplatní úprava koncentrace řízení podle stavebního zákona, konkrétně v tomto případě tedy § 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona. Ta ovšem – jak již bylo řečeno – dopadá pouze na námitky účastníků, nikoliv však na důkazní návrhy.

32. Jak soud rovněž již dříve vyložil, „*stavební úřad je v územním řízení bez ohledu na koncentraci řízení povinen ctít zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu a též je povinen zjistit, a to i v řízení o žádosti, všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu). Tato povinnost stavebního úřadu má přednost před případnými důsledky vyplývajícími z opožděného návrhu účastníka učiněného po uplynutí lhůty dle § 36 odst. 1 správního řádu. K důkaznímu prostředku, který svým obsahem spadá pod § 50 odst. 3 správního řádu nebo který se dotýká aspektů, jež je stavební úřad povinen posuzovat z úřední povinnosti i při absenci odpovídající námítky (typicky se jedná o hlediska vyjmenovaná v § 90 stavebního zákona, jako je soulad s územně plánovací dokumentací či s obecnými požadavky na využívání území), musí stavební úřad přihlédnout i tehdy, byl-li účastníkem předložen opožděně* (podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 48 A 118/2016 - 200, bod 31, publ. pod č. 3902/2019 Sb. NSS). Jinak řečeno, jde-li o námitky týkající se souladu povolovaného záměru s právními předpisy, které je správní orgán povinen hodnotit i bez návrhu účastníků, případně o námitky dotýkající se okolností ochrany veřejného zájmu, je takové námitky i důkazy navržené na jejich podporu třeba vypořádat bez ohledu na to, zda byly uplatněny ve lhůtě či nikoliv.
- 33. Lze tedy shrnout, že koncentrace řízení podle § 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona (první typ koncentrace) limitovala žalobce potud, že po datu 26. 3. 2019 (kdy mu uplynula lhůta 15 dnů od doručení oznámení o zahájení řízení) již nemohl vznášet nové námitky, tj. tvrdit nové skutkové okolnosti významné z hlediska dopadů do jeho práv, mohl však nadále činit důkazní návrhy, a to bez ohledu na to, zda je učinil před datem 26. 3. 2019 či nikoliv. Stejně tak i po tomto datu mohl namítat rozpor s právními předpisy či okolnosti významné z hlediska ochrany veřejného zájmu. V rozsahu prvního typu koncentrace řízení by proto neobstál přístup žalovaného, který možnost vypořádání námitek a důkazních návrhů uvedených poprvé v odvolání striktně omezuje jen na námitky, které zazněly v řízení na prvním stupni.
- 34. Soud se proto dále zabýval možností dopadů koncentrace podle § 82 odst. 4 správního řádu (druhý typ koncentrace), jež připadala v úvahu až po skončení prvoinstančního řízení před vodoprávním úřadem.
- 35. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu „[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, **se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.**“
- 36. Otázkou řádné aplikace výše citovaného ustanovení se zdejší soud v minulosti již opakovaně zabýval, přičemž dovodil, že „*smyslem shora citovaného § 82 odst. 4 správního řádu, o který žalovaný své rozhodnutí opírá, je to, aby veškeré podstatné skutečnosti a*

*argumenty byly ze strany účastníků řízení uplatněny již v prvostupňovém řízení a aby z jejich strany nedocházelo ke 'schovávání es či trumfů v rukávu' až pro odvolací řízení, kdy v podstatě jedinou možnou reakcí ze strany odvolacího správního orgánu je pak zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k doplnění dokazování (novému projednání a rozhodnutí). **Takto vymezená koncentrace řízení se naopak nevztahuje a nemůže vztahovat na skutečnosti či důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, typicky půjde (což je právě případ projednávané věci) o námitky vztahující se k důvodům a argumentaci správního orgánu obsažené až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí***“ (podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2016, č. j. 48 A 31/2014 - 60). Rovněž dovodil, že „[u]stanovení § 82 odst. 4 správního řádu upravuje vztah mezi námitkami uplatňovanými v prvostupňovém a odvolacím správním řízení, tedy otázku, jaké námitky a důkazy lze tvrdit a navrhopat navíc oproti těm, které účastník uplatnil v předchozím stupni řízení. Rozebírané ustanovení naopak neobsahuje koncentrační úpravu týkající se lhůty, po kterou lze doplňovat (uplatňovat nové či rozhojňovat již uplatněné) odvolací důvody. Protože správní řád neobsahuje žádné jiné ustanovení, které by stanovilo časový limit pro doplňování odvolacích důvodů (např. způsobem obdobným § 71 odst. 2 s. ř. s.), lze dospět k závěru, že odvolatel je oprávněn doplňovat své odvolání nikoli jen ve lhůtě k podání odvolání, ale prakticky kdykoli během odvolacího řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu (...) Uplatňuje-li odvolatel v doplňujícím odvolání nové skutečnosti nebo nové důkazy, pak k nim samozřejmě lze přiblížit pouze za podmínek stanovených v § 82 odst. 4 správního řádu“ (podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2018, č. j. 48 A 100/2017 - 92, body 33 a 34).

37. Od výkladu učiněného ve výše citovaných rozsudcích není důvod se odchýlit. Soud proto konstatuje, že **koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu dopadá pouze na případy tzv. skutkových novot, tedy takových námitek a důkazních návrhů, které účastníci objektivně měli k dispozici již v řízení na prvním stupni, avšak neuplatnili je, aniž by jim v tom cokoliv bránilo.** Koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu však nebrání tomu, aby v odvolání byly uplatněny i takové námitky, které v řízení na prvním stupni vůbec nezazněly, směřují-li proti skutkovým a právním závěrům obsaženým v odůvodnění správního orgánu prvního stupně, s nimiž se odvolatel logicky nemohl seznámit dříve, než mu bylo dané rozhodnutí doručeno (a tedy je přirozeně ani nemohl dříve namítat). Totéž platí, je-li předmětem odvolací námitek otázka, o které je odvolací orgán povinen rozhodnout i bez návrhu účastníka, tj. otázka právní (souladu s právními předpisy) či otázka důležitá z hlediska ochrany veřejného zájmu (srov. § 89 odst. 2 správního řádu). Koncentrace řízení rovněž nebrání tomu, aby v odvolání byly navrženy i zcela nové důkazy, které v řízení na prvním stupni navrženy nebyly, má-li jimi být zpochybněn skutkový stav, který vzal správní orgán I. stupně za základ svého rozhodnutí. Stejně tak lze v odvolání navrhopat zcela nové důkazy, mají-li jimi být upřesněna či doplněna skutková tvrzení, z nichž vycházely námitky účastníků uplatňované v řízení na prvním stupni.
38. S ohledem na uvedené neobstojí kategorický přístup žalovaného, který je založen na úvaze, že v odvolacím řízení nelze provést žádný důkaz, který nebyl navržen již v řízení na prvním stupni, a že ani nelze přihlídnout k žádným námitkám, které v řízení na prvním stupni nezazněly. To je zcela nesprávný výklad, který je velmi zužující a jde zcela proti smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Potud se soud zcela ztotožňuje s argumentací žalobce, jež byla velmi kvalifikovaně rozvedena v jeho replice.

39. Nicméně, i když žalovaný při rozhodování o odvolání žalobce zastával nesprávný náhled na důsledky koncentrace řízení, tak v daném případě se tento (obecně chybný) přístup projevil na výsledku řízení v podstatně menším rozsahu, než jak namítá žalobce, a to z následujících důvodů:
40. Soud se předně nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že jeho odvolací námitky „*v naprosté většině směřovaly k tvrzení o rozporu vodoprávního povolení se zákonem*“ (citace z textu na str. 5 žaloby). Tvrzení namítající rozpor se zákonem v žalobcově odvolání skutečně obsaženy jsou, nikoli však „*v naprosté většině*“. Za námitku tohoto druhu lze jistě považovat poukázání na rozpor s § 35 odst. 1 vodního zákona a nařízením vlády č. 71/2003 Sb. a dále nedostatečné nastavení podmínek ovlivňujících jakost vody v recipientu Černávka (tomu se soud samostatně věnuje níže v bodech 47 až 68 tohoto rozsudku). Naprostá většina námitek obsažených v žalobcově odvolání však brojila proti nedostatkům skutkovým. Konkrétně jde o odvolací námitky, které argumentačně vycházejí z připojeného stanoviska Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 (resp. které jsou přepisem jeho závěrů) a jimiž jsou napadány nedostatky projektové dokumentace. Námitky brojící proti projektové dokumentaci ovšem nejsou založeny na tom, že by projektová dokumentace např. neměla náležitosti vyžadované prováděcími právními předpisy, nýbrž směřují proti konkrétním technickým parametrům projektované ČOV a poukazují na její provozní nevhodnost. Jde tedy o námitky povahy skutkové, nikoliv právní.
41. V žalobní replice je poměrně přesvědčivě argumentováno tím, že námitky uvedené v odvolání vycházely právě z námitek proti projektové dokumentaci uplatněných na prvním stupni. Soud však při porovnání obsahu žalobcovy podání ze dne 26. 3. 2019 a obsahu jeho odvolání ze dne 6. 6. 2019 musí konstatovat, že tomu tak není. Soud nepopírá, že již v řízení na prvním stupni skutečně zazněly námitky brojící proti nedostatkům projektové dokumentace, zároveň je však nutno podotknout, že byly obsahově zcela odlišné oproti pozdějším námitkám odvolacím, které upozorňovaly na nedostatky zcela jiného druhu. V řízení na prvním stupni totiž žalobce ve svém podání ze dne 26. 3. 2019 namítal, že v projektové dokumentaci není řešena jakost ve vztahu k ředění vody v recipientu Vltavy, proveditelnost zasakování dešťových vod, napojení na systém rozvodu pitné vody a absence posouzení vlivu správcem toku (nehledě na to, že mnohé z těchto otázek navíc ani nemají být řešeny projektovou dokumentací, třebaže je s ní podání žalobce ze dne 26. 3. 2019 spojuje). Naproti tomu v odvolání ze dne 6. 6. 2019 žalobce své předchozí námitky prakticky nijak nerozvinul a namísto toho zcela nově namítal, že parametry čištění navržené v projektové dokumentaci nejsou schopny zabezpečit pro ČOV Makro dostatečný čistící účinek v porovnání s ČOV Kozomín, dále že v projektové dokumentaci absentují data jednotlivých ukazatelů znečištění ve vztahu k ověření účinnosti čištění, dále že v projektové dokumentaci je stanovena nevhodná hodnota průměrného měsíčního průtoku, že v projektové dokumentaci navržené rozměry potrubí negativně ovlivní rychlost proudění odváděné vody, že výustní objekt není navržen dle správné technické normy a že navržené rozměry čerpací šachty nejsou kapacitně vhodné pro plánované denní zatížení. Žalobce tedy své námitky směřující proti projektové dokumentaci koncipoval v řízení na prvním stupni zcela odlišně než v řízení odvolacím, v němž v souvislosti s technickým řešením navrženým projektovou dokumentací otevřel zcela nové otázky. Jedná se tedy o typická „esa a trumfy v rukávu“ vyložené až v odvolacím řízení. Soud proto námitky proti projektové dokumentaci vznesené v odvolacím řízení vyhodnotil jako skutkové novoty, na které dopadá

koncentrace řízení jak podle § 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona, tak i podle § 82 odst. 4 správního řádu.

42. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že již k datu 13. 3. 2019, kdy se žalobce přihlásil do řízení, byla součástí správního spisu i projektová dokumentace. Žalobci tedy objektivně nic nebránilo, aby si v případě potřeby prostudoval projektovou dokumentaci a případně požádal vodoprávní úřad o prodloužení lhůty k uplatnění námitek (§ 39 odst. 2 správního řádu), a to i v návaznosti na případné vypracování znaleckého posudku. Argumentuje-li žalobce v replice tím, že jeho zástupce ve své dosavadní praxi nikdy nezažil, že by správní orgány žádosti o poskytnutí lhůty k vypracování posudku vyhověly, pak soud připomíná, že se ve své rozhodovací praxi s takovými případy již setkal, například ve věci sp. zn. 48 A 118/2016, proto tento argument nepovažuje za důvodný. Nadto, kdyby lhůta nebyla prodloužena bezdůvodně, nemohlo by být na předložené důkazy nahlíženo jako na opožděné. Vady projektové dokumentace namítané v odvolacím řízení tedy objektivně bylo možno namítnout již v řízení na prvním stupni. Odvolací námitky brojící proti projektové dokumentaci tudíž nejsou z těch, „*které účastník nemohl uplatnit dříve*“ (§ 82 odst. 4 věty první správního řádu *in fine*), proto na ně nedopadá výluka z účinků koncentrace. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže námitky tohoto druhu výslovně odmítl vypořádat s tím, že mohly být uplatněny již v řízení na prvním stupni.
43. Námitky proti projektové dokumentaci uplatněné v odvolání obsahově cílily zejména na technické detaily. Třebaže je autor odvolání označoval za zásadní vady projektové dokumentace, tak dle hodnocení soudu tyto námitky mnohdy spíše než poukazováním na „vady“ v pravém slova smyslu představují spíše polemiku se spotřebně-kapacitní vhodností dané ČOV a jejího technicko-provozního řešení. I když soud na jednu stranu připouští, že správná volba v tomto směru může mít v konečném důsledku dopad na stav životního prostředí, tak na druhou stranu nemůže pomíjet, že jde o problematiku velmi specifickou a detailní, kterou se správní orgány mohou těžko zabývat bez konkrétního upozornění ze strany účastníka. Po správních orgánech naopak nelze spravedlivě požadovat, aby se otázkou porovnávání vhodností různých nabízených variant zabývaly čistě z úřední povinnosti. Právě zde soud spatřuje hranici pro uplatňování zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i povinnosti zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu), zde konkrétně zájmu na ochranu životního prostředí. Možnost prolomit účinky zákonné koncentrace řízení z důvodu veřejného zájmu má totiž určité hranice, které dle soudu byly v případě rozsahu žalobcem uplatněných námitek proti projektové dokumentaci dosaženy, či spíše přesaženy. Z tohoto důvodu se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by jím uplatněné odvolací námitky směřující proti projektové dokumentaci měly být i navzdory koncentraci řízení vypořádávány jen z toho důvodu, že se potenciálně dotkly veřejného zájmu na ochranu životního prostředí. Povinnost žalovaného projednat dosud neuplatněné (nově uplatněné) námitky proti projektové dokumentaci tudíž nebyla dána ani s ohledem na požadavky veřejného zájmu na ochraně životního prostředí.
44. S ohledem na uvedené tedy soud uzavírá, že i když se neztotožňuje s paušalizujícím až úsečným vysvětlením, jímž žalovaný na str. 12 až 13 napadeného rozhodnutí odůvodnil plošné odmítnutí většiny odvolacích námitek, musí zároveň připustit, že i navzdory tomuto chybnému nazírání odmítnutí většiny odvolacích námitek nakonec obstálo, a to zejména s ohledem na povahu těchto námitek, jež byly v naprosté většině skutkovými novotami, na které dopadala koncentrace řízení jak podle § 82 odst. 4 správního řádu, tak

podle § 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona. Nevypořádání podstatné části žalobcových odvolacích námitek proto nepředstavuje důvod, pro který soud napadené rozhodnutí ruší.

45. V zásadě z týchž důvodů soud neshledal za důvodnou žalobní námitku, že žalovaný s poukazem na koncentraci řízení odmítl provést důkaz vyjádřením Ing. Formánka z června 2019. Tento v odvolání uplatněný důkazní návrh směřoval právě k podpoře námitek brojících proti projektové dokumentaci a z ní dovozovaných funkčních vlastností ČOV Makro. Tedy právě těch námitek, které soud z důvodů vyložených výše (viz odstavce 38 až 40) považuje za skutkové novoty. Navíc výhrady Ing. Formánka proti ČOV Makro směřují primárně proti projektové dokumentaci předložené žadatelem spolu se žádostí, nikoliv proti podmínkám vypouštění závazně stanoveným vodoprávním úřadem v prvostupňovém rozhodnutí (tutéž argumentační slabinu soud spatřuje též u znaleckého posudku Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2021, nehledě na to, že jde o vypořádání otázky právní, jež znalci nepřísluší). Soud proto vyjádření Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 nehodnotí jako důkaz směřující ke zpochybnění hodnotících závěrů obsažených v prvostupňovém rozhodnutí, nýbrž jako důkaz směřující ke zpochybnění jednoho z podkladů pro jeho vydání, který však byl součástí správního spisu již v době, kdy žalobce oznámil svůj vstup do řízení (z tohoto hlediska na nyní posuzovanou věc nepřiléhají závěry žalobcem odkazovaného rozsudku NSS ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017- 44). Jde tedy o důkaz, jehož provedení žalobce objektivně mohl navrhnout ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. I když se na možnost navrhovat důkazy nevztahuje koncentrace společného řízení ve smyslu § 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona (srov. odstavce 30 až 31 výše), tak se na ni vztahuje koncentrace řízení odvolacího ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaný proto nepochybil, odmítl-li s odkazem na posledně zmiňované ustanovení předmětný důkaz provést, byť i zde soud musí zčásti korigovat jeho úvahu o šíři aplikace tohoto ustanovení. Neprovedení důkazu vyjádřením Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 tedy rovněž nepředstavuje důvod, pro který soud napadené rozhodnutí ruší.
46. Soud tedy shrnuje, že řada otázek, které žalobce zcela nově otevřel v odvolacím řízení, se týkala primárně otázek skutkových, na něž teprve navazovalo určité právní posouzení (k němuž se soud vyjádří v následující části), nicméně v řízení na prvním stupni tyto skutkové otázky žalobce vůbec nijak neotevřel, ač k tomu objektivně měl příležitost. V této souvislosti soud konstatuje, že i z jiných řízení před zdejším soudem (např. ve věci 54 A 24/2019) lze vyzorovat, že žalobce hojně sází na taktiku „vytahování es z rukávů“ až v pokročilejších fázích řízení, neboť patrně vychází z představy, že argument veřejným zájmem na ochranu přírody představuje univerzální klíč k otevření zcela nových skutečností, a tudíž spoléhá na to, že jejich nevypořádání bude moci později namítat jako podstatnou vadu řízení. Tato procesní taktika leckdy vzbuzuje dojem, jakoby žalobci šlo primárně o vytvoření prostoru pro budoucí uplatnění žalobního bodu v řízení před správním soudem, a nikoliv o reálnou ochranu optimálního stavu životního prostředí ve smyslu deklarovaného předmětu své spolkové činnosti již v rámci správního řízení. Soud proto zčásti přisvědčuje osobě zúčastněné, že jednání žalobce spočívající v uplatňování rozsáhlých skutkových námitek zcela nového charakteru (jež si navíc leckdy skutečně argumentačně protirečí), působí do určité míry obstrukčně. To ovšem nemění na tom, že některé z otázek, které žalobce otevřel již v řízení na prvním stupni, skutečně byly z hlediska budoucího provozu ČOV Makro velmi podstatné, avšak nebyly ze strany správních orgánů dostatečně zohledněny. Tomu se věnují následující odstavce tohoto rozsudku.

VI.2 Otázka nastavení podmínek pro vypouštění odpadních vod

47. Další klíčový okruh žalobních bodů se týká otázky, zda správní orgány dostatečně vyhodnotily nastavení podmínek pro povolované nakládání s vodami a od toho se odvíjející ovlivnění jakosti vod v recipientu Černávce. Vodoprávní úřad při hodnocení této otázky vycházel zejména ze stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018, žalovaný dále z doplňujícího stanoviska Povodí Labe ze dne 25. 10. 2019.
48. Soud považuje za vhodné nejprve vyjasnit povahu stanovisek vydávaných Povodím Labe a míře jejich závaznosti pro rozhodování správních orgánů:
49. K problematice závaznosti stanovisek Povodí Labe se Krajský soud v Praze vyjádřil již v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 47 A 15/2012 - 152, v němž mj. uvedl: „*Soud si je na jednu stranu vědom, že [Povodí Labe] je oproti ostatním účastníkům (fyzickým a právnickým osobám soukromého práva) poněkud specifickým subjektem, neboť jde o zákonem zřízený státní podnik (srov. zákon č. 305/2000 Sb., o povodích, ve znění pozdějších předpisů) vykonávající zvláštní činnosti svěřené zákonem (srov. např. § 21, § 48, § 53 a § 54 vodního zákona), navíc jeho stanoviska mohou být obligatorním podkladem pro některé typy vodoprávních rozhodnutí [srov. např. § 54 odst. 4 v návaznosti na § 8 odst. 1 písm. a) až c), § 14 odst. 1 písm. a) až c), § 15, § 17 a § 18 vodního zákona]. Na druhou stranu samotný veřejnoprávní charakter [Povodí Labe] nemění nic na tom, že ve správním řízení má tento subjekt postavení účastníka jako kdokoli jiný (§ 7 odst. 1 správního řádu). Správce povodí není totéž co dotčený orgán (srov. § 149 odst. 1 správního řádu), jeho stanoviska – byť třeba pro určitý typ rozhodnutí zákonem obligatorně vyžadovaná jako podklad – nemají pro rozhodování vodoprávních úřadů závazný charakter.*“ Od tohoto závěru nemá soud důvod se v nyní posuzované věci jakkoli odchýlit. Proto konstatuje, že Povodí Labe (ani jiný správce vodních toků) nemá kompetence orgánu veřejné moci, a v tomto kontextu je nutno vnímat i význam stanovisek, která poskytne ke stavebním záměrům týkajících se jimi spravovaných vodních toků. Tato stanoviska přitom nemají charakter závazných stanovisek, která by správní orgán (zpravidla vodoprávní úřad) musel do svého rozhodnutí bezvýhradně převzít, a to ani v případech, kdy správce povodí poskytuje své stanovisko obligatorně (srov. § 54 odst. 4 vodního zákona). V této souvislosti je zcela nepřipadný odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2014, č. j. 30 A 57/2012 - 84, neboť ten se týkal přístupu správních orgánů k závazným stanoviskům dotčených orgánů dle § 149 správního řádu, do této množiny však stanoviska správců povodí ani správců vodních toků nepatří (a to právě proto, že uvedené subjekty vůbec nejsou orgány veřejné moci, logicky tudíž ani dotčené orgány).
50. Se stanoviskem správce povodí či správce vodního toku (kteří zpravidla bývají tímž subjektem, jako v případě Povodí Labe) tudíž správní orgány musejí naložit jako s kterýmkoliv jiným důkazem, tj. mohou se ztotožnit s poznatky z nich plynoucími, ale stejně tak se vůči nim mohou vymezit a odmítnout je (srov. § 50 odst. 4 správního řádu), přičemž svůj postup jsou povinny odůvodnit (§ 68 odst. 3 správního řádu). Argumentovali žalovaný ve vyjádření k žalobě tím, že „[p]okud správce toku souhlasil s podmínkami ČOV, pak správnímu orgánu nepřísluší jeho odborné vyjádření přezkoumávat“, pak tento právní názor je třeba korigovat, neboť je tomu přesně naopak: Správní orgán nejenže může, ale dokonce musí zhodnotit obsah vyjádření správce vodního toku z hlediska jejich pravdivosti, správnosti a zákonnosti. Jde totiž o podklad jako kterýkoliv jiný, jenž pro výslednou podobu rozhodnutí může i nemusí mít význam. V tomto směru soud

prisvědčuje argumentaci v žalobcově replice, že správní orgány nemohou stanoviska správců povodí (potažmo správců vodních toků) přebírat zcela nekriticky.

51. Právě v nekritickém odkazování na závěry stanovisek Povodí Labe soud spatřuje první zásadní nedostatek. Žalovaný zjevně vycházel z premisy, že nevyjádřil-li se správce vodního toku k záměru týkajícího se tohoto toku negativně, pak je navrhované nakládání s vodami (vypouštění odpadních vod) bez dalšího přípustné. Přitom však přehlíží, že žalobce v odvolání brojil mj. právě proti tomu, že odpadní vody vypouštěné z ČOV Makro do toku Černávky mohou zásadním způsobem ovlivnit jakost vod v tomto toku, čímž otevřel i právní otázku, zda emisní limity vypouštěných odpadních vod a jejich objem byly v podmínkách prvostupňového rozhodnutí nastaveny v souladu s požadavky právních předpisů.
52. Právní režim odpadních vod je vymezen v § 38 vodního zákona, v jehož odst. 5 větě druhé se uvádí, že je-li zneškodňování odpadních prováděno formou vypouštění do vod povrchových, je subjekt provádějící toto vypouštění povinen dodržovat podmínky uložené vodoprávním úřadem. Povinnost vodoprávního úřadu nastavit tyto podmínky je rámcově vymezena v § 38 odst. 10 věty první a druhé vodního zákona, podle něhož „[p]ři povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních **stanoví vodoprávní úřad nejvýše přípustné hodnoty množství a koncentrace vypouštěného znečištění (emisní limity) a objemu vypouštěných vod. Při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových je vázán ukazateli vyjadřujícími stav vody ve vodním toku, normami environmentální kvality, ukazateli a hodnotami přípustného znečištění povrchových vod, ukazateli a nejvýše přípustnými hodnotami ukazatelů znečištění odpadních vod (emisní standardy) stanovenými nařízením vlády a náležitostmi a podmínkami povolení k vypouštění odpadních vod, včetně specifikací nejlepších dostupných technologií v oblasti zneškodňování odpadních vod a podmínek jejich použití, které stanoví vláda nařízením a nejlepšími dostupnými technikami v oblasti zneškodňování odpadních vod.**“ Konkrétní postup, jak vodoprávní úřad tyto podmínky nastaví, podrobně upravuje nařízení vlády č. 401/2015 Sb. Podle § 5 odst. 2 tohoto nařízení (ve spojení s § 38 odst. 10 věty první a druhé vodního zákona) stanoví vodoprávní úřad emisní limity maximálně do výše tzv. emisních standardů, které lze (zjednodušeně řečeno) chápat jednak jako vyjádření hmotnostního množství konkrétní znečišťující látky obsažené v určitém objemu odpadní vody při jejím průchodu čistícím zařízením (tzv. koncentrace ukazatelů znečištění), při jejichž překročení není vypouštění možné, a dále též jako vyjádření procentuálního úbytku konkrétní znečišťující látky v určitém objemu odpadní vody při jejím průchodu čistícím zařízením (tzv. účinnost čištění), při jehož podkročení není vypouštění možné. Závazné emisní standardy jsou stanoveny v příloze č. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb., přičemž pro odpadní vody vypouštěné z komunálních čistíren (tj. odpadní vody splaškové vzniklé produkcí lidského metabolismu) platí standardy dle části A přílohy č. 1 zmiňovaného nařízení. Ovšem v případě, že vypouštěné odpadní vody vznikly jako produkt průmyslové činnosti, pak musejí být dodrženy emisní standardy stanovené v části B přílohy č. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb. Určení, do které kategorie budou zkoumané odpadní vody spadat, tedy zda do „běžných“ splaškových či do průmyslových vod, se odvíjí právě od charakteru výrobní činnosti původce odpadních vod, kdy jednotlivé charakteristicky výrobních činností jsou rozlišovány podle tzv. klasifikace CZ-NACE (tj. Klasifikace ekonomických činností dle sdělení Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb.). Tato klasifikace musí být rovněž obsažena ve výroku povolení k vypouštění odpadních vod [§ 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 401/2015 Sb.]. Od charakteru výrobní činnosti původce

odpadních vod se totiž odvíjí nejen rozlišení, zda původcem produkované odpadní vody budou spadat do „přísnější“ kategorie vod průmyslových, ale má též vliv na hodnoty emisních standardů, které jsou i v rámci kategorie průmyslových vod různé v závislosti na konkrétním průmyslovém odvětví a jeho klasifikaci dle CZ-NACE (srov. tabulka č. 2 přílohy č. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb.).

53. Předchozí odstavec lze zjednodušeně shrnout následovně: Emisní limity stanovené v podmínkách povolení k vypouštění odpadních vod se odvíjejí od toho, jaká činnost emituje odpadní vody, o jejichž vypouštění se žádá. Proto obdrží-li vodoprávní úřad žádost o vypouštění odpadních vod do vod povrchových, musí si předně ujasnit, jaký charakter činnosti původce odpadních vod vyvíjí. Jde-li o činnost ekonomickou (což mimo případy domácích ČOV bude zpravidla vždy), pak si musí vodoprávní úřad ujasnit, pod jaký kód klasifikace CZ-NACE daná činnost spadá. V závislosti na této klasifikaci je povinen stanovit konkrétní emisní limity tak, aby odpovídaly emisním standardům dle přílohy č. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb. (přičemž od správného klasifikačního zařazení se odvíjí volba správné tabulky s hodnotami emisních standardů v příloze č. 1).
54. V nyní posuzované věci si však vodoprávní úřad charakter výrobní činnosti produkující odpadní vody dostatečně neujasnil. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena specifikace kódem CZ NACE 68202 *Pronájem vlastních nemovitostí nebo pronajatých nemovitostí s nebytovými prostory*, a kódem CZ NACE 6820 *Pronájem a správa vlastních nebo pronajatých nemovitostí*, z čehož je zřejmé, že za původce odpadních vod byla považována nájemní činnost. To však soud považuje za absurdní. Vlastník areálu CTP-Park samozřejmě může pronajímat areálové haly jiným subjektům (v případě haly D8-2 zjevně ve prospěch holdingu Makro), nicméně předmětem činností fakticky vyvíjených v tomto areálu zjevně nebude pouze nájem „sám o sobě“. Z hlediska posuzování podmínek pro vypouštění odpadních vod je podstatné, jaké činnosti jsou v předmětném areálu prováděny reálně, popř. jaké plánovaně budou prováděny, přičemž nelze očekávat, že by si určitý obchodní subjekt pronajal výrobní halu „jen tak“, aniž by v ní vykonával nějakou konkrétní (např. výrobní) činnost. Z průběhu řízení je naopak zřejmé, že okruh činností reálně prováděných či zamýšlených v areálu CTP-Park je či bude podstatně širší než nic neříkající pronajímání nemovitostí. Jak znalecký posudek Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020, tak znalecký posudek Ing. Kozického ze dne 2. 10. 2021 se shodují v tom, že odpadní vody z předmětného areálu budou emitovány především z potravinářské výroby, tudíž svým složením budou odpovídat jak vodám splaškovým, tak i průmyslovým (zde se znalci liší toliko v názoru na souladnost nastavených podmínek s právními předpisy, nikoliv však v názoru na emitující činnost). K tomu soud konstatuje, že tato skutečnost je i bez odborných znalostí relativně snadno odvoditelná z projektové dokumentace, v jejíž souhrnné technické zprávě v části B.1 se mj. uvádí: *„Předmětem dokumentace je výstavba areálové čistírny odpadních vod pro plánovanou provoz spol. Makro umístěným v hale D8-2A. Areálová ČOV je navržena v kapacitě 2579 EO [ekvivalentních obyvatel – pozn. soudu] tak, aby sloužila pro plánovaný provoz Makro, tak pro sousední halu ve výstavbě (hala D8-2B). Dále bude do této ČOV napojena stávající hala D8-1, která je v současné době napojena na obecní ČOV v Kozomíně. Taktéž je areálová ČOV připravena pojmout odpadní vody z plánovaného rozvoje CTPakru [myšleno zjevně CTP Parku – pozn. soudu], který se nachází severně od řešeného území (Haly D8- až D8-6). Pro čištění masného provozu [sic!] Makro je ČOV doplněna o floatační jednotku“* (zdůraznění doplněno soudem). Uvedené je poměrně zřetelným signálem k tomu, že zdrojem odpadních vod směřovaných do plánované ČOV Makro má být mj. masná výroba, což by potvrzovalo verzi předvídanou v žalobcem předloženém

znaleckém posudku Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020 (viz str. 7 tohoto posudku), že z hlediska charakteru činnosti se skutečně mohlo jednat o výrobu potravinářských výrobků ve smyslu klasifikace CZ-NACE 10.00 (byť nelze *a priori* vyloučit ani jiné průmyslové činnosti). V neposlední řadě nelze pominout ani poměry v posuzované lokalitě, neboť ČOV Makro má být situována do areálu CTP Park tvořícího rozsáhlou plochu průmyslové výroby na okraji obce.

55. Za těchto okolností neobstojí – žalovaným nijak nekorigované – nazírání vodoprávního úřadu, který v prvostupňovém rozhodnutí klasifikoval očekávanou výrobní činnost nic neříkajícím způsobem toliko jako pronájem nemovitostí (kódy CZ NACE 68202, 6820), aniž by se zamyslel nad tím, že převažujícím zdrojem produkováných odpadních vod směřovaných na ČOV Makro bude velmi pravděpodobně průmyslová činnost a jaké druhy této činnosti by to měly být. Tím pádem nemůže obstát ani stanovení emisních limitů dle výroku I prvostupňového rozhodnutí, jež sice odpovídá emisním standardům pro komunální čistírnu ve smyslu části A přílohy č. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb., nikoliv však emisním standardům pro průmyslové vody ve smyslu části B přílohy č. 1 téhož nařízení. Akcesoricky pak neobstojí ani podmínky na dodržování emisních limitů dle požadavků výroku II bodů 4 až 7 prvostupňového rozhodnutí, jež jsou provázány právě s požadavky specifikovanými ve výroku I téhož rozhodnutí.
56. Pro lepší přehlednost soud předkládá srovnávací tabulku (obdobnou použily též oba znalecké posudky, srov. bod 2.1 posudku Ing. Formánka a bod 4. 2 posudku Ing. Kozického):

Ukazatel	Limity stanovené prvostupňovým rozhodnutím (výrok I)		Emisní standardy pro splaškové vody z komunálních čistíren (dle části A přílohy č. 1 nařízení č. 401/2015 Sb.)		Emisní standardy pro průmyslové vody u potravinářské výroby dle klasifikace CZ-NACE 10.00 (dle části B přílohy č. 1 nařízení č. 401/2015 Sb.)			
	p* (mg/l)	m** (mg/l)	p* (mg/l)	m** (mg/l)	p* (mg/l) CZ-NACE 10.1	p* (mg/l) CZ-NACE 10.2	p* (mg/l) CZ-NACE 10.3	p* (mg/l) CZ-NACE 10.5
CHSK _{cr}	70	120	120	170	200	250	200	120
BSK ₅	18	25	25	50	50	50	50	30
NL	20	30	30	60	80	-	40	50
N-NH ₄	8	15	15	30	20 (36)	10	20(36)	10(18)
Ncelk	-	-	-	-	30(50)	25	30(50)	30(50)
Pcelk	2	5	3	8	10	2	10	5
pH	-	-	-	-		6-8,5	6-8,5	6-8,5
El	10	20	-	-	10	10	10	10
AOX	-	-	-	-	-	-	-	0,5

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

^{*)} p - přípustná hodnota

^{**)} m - maximální hodnota

šedou vyplní jsou zvýrazněny ukazatele, jež dle emisních standardů pro průmyslové vody z potravinářské výroby musejí být sledovány, avšak v prvostupňovém rozhodnutí k nim nejsou nastaveny žádné limity

57. Z výše uvedené tabulky vyplývá, že emisní limity přípustného (p) i maximálního (m) hmotnostního množství sledovaných chemických látek v litru vypouštěné vody, jež byly stanoveny ve výroku I prvostupňového rozhodnutí, nepřesahují požadavky emisních standardů pro splaškové vody z komunálních čistíren. Zároveň ale nelze určit, zda by tytéž emisní limity dostaly požadavkům emisních standardů pro průmyslové vody z potravinářské výroby v oborech dle klasifikace 10.1, 10.2, 10.3 a 10.5 CZ-NACE, u nichž musí být v jednom litru vypouštěné odpadní vody sledováno přípustné množství ještě i některých dalších látek či chemických vlastností, konkrétně celkového dusíku (N_{celk}), kyselosti či zásaditosti (pH) a halogenových organických sloučenin (AOX), přičemž pro sledování zmiňovaných látek nejsou ve výroku prvostupňového rozhodnutí žádné limity stanoveny (viz šedě vyplněná část výše uvedené tabulky – právě tyto ukazatele nejsou v podmínkách uděleného povolení vůbec sledovány). Pokud by snad byla v areálu CTP Park provozována nějaká jiná výrobní či průmyslová činnost než potravinářská výroba (tedy výrobní činnost dle jiné klasifikace CZ-NACE uvedené v části B přílohy č. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb.), pak tím spíš není zřejmé, zda by emisní limity stanovené vodoprávním úřadem dostaly požadovaným emisním standardům.
58. Jak ovšem soud již naznačil výše, správní orgány blíže nezkoumaly, jaká výrobní činnost má v areálu CTP-Park probíhat, ale pouze přejaly prohlášení žadatele, že jde o činnost spočívající v pronájmu nemovitostí. To však nelze považovat za dostatečné, jestliže spisové podklady (zejména projektová dokumentace), místní poměry (situování v lokalitě průmyslového areálu), a konečně i profil žadatele (obchodní korporace z průmyslového koncernu) představují poměrně jasné indicie k tomu, že činnost v areálu CTP-Park bude fakticky zahrnovat i konkrétní výrobní činnost (přínejmenším masnou výrobu v halách Makro), a tedy že odpadní vody produkované touto činností budou s vysokou pravděpodobností vodami průmyslovými, pro jejichž vypouštění musí být nastaveny limity dle přísnějších emisních standardů (viz § 38 odst. 5 vodního zákona ve spojení s § 5 odst. 2 a částí B přílohy č. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb.). Za této situace bylo nezbytné učinit další skutková zjištění k povaze plánované výrobní činnosti, která by odstranila vady nejednoznačného tvrzení žadatele, že činnost emitující odpadní vody směřované na projektovanou ČOV Makro bude činností spočívající v pronájmu. V tomto směru jsou však skutková zjištění správních orgánů obou stupňů zcela nedostatečná, tudíž nelze zodpovědět, zda emisní limity stanovené ve výroku prvostupňového rozhodnutí byly stanoveny správně, resp. v souladu s požadavky nařízení vlády č. 401/2015 Sb.
59. V zásadě jediné podklady, na nichž žalovaný i vodoprávní úřad založili své závěry o tom, že podmínky pro vypouštění odpadních vod jsou nastaveny dostatečně a že míra ovlivnění jakosti vod v toku Černávky je přípustná, jsou již zmiňovaná stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018 a 25. 10. 2019. Zde však naplno vystupuje problém s jejich nekritickým přebíráním (viz výše body 48 až 51 tohoto rozsudku), neboť ani jedno z nich neposkytuje odpověď na to, jaká výrobní činnost se má v areálu odehrávat, třebaže z hlediska budoucího nastavení emisních limitů vypouštěných odpadních vod jde o otázku naprosto klíčovou. Dlužno podotknout, že po stanoviscích správců vodního toku ani nelze

zodpovězení takové otázky požadovat, neboť k tomu je primárně povinen vodoprávní úřad, který rozhoduje o tom, zda podané žádosti vyhoví či nikoliv. Soud proto přisvědčuje žalobním bodům, v nichž je namítáno, že se správní orgány s otázkou nastavení podmínek pro nakládání s vodami nevypořádaly dostatečně, neboť odkázaly toliko na stanoviska Povodí Labe, aniž by samy tuto otázku dostatečně posoudily. Soud samozřejmě nezpochybňuje odbornou erudici Povodí Labe ve vztahu k problematice správy vodního toku, leč poznatky z výkonu správcovství těžko mohou zodpovědět všechny skutečnosti, které jsou z hlediska správného nastavení podmínek pro nakládání s vodami relevantní. K tomu jsou povolány správní orgány, které však v tomto případě své úloze nedostály a svá rozhodnutí založily na nedostatečných skutkových zjištěních. Z tohoto důvodu soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil pro nedostatečné zjištění skutkového stavu [§ 76 odst. 1 písm. b), § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.].

60. Od nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v jehož důsledku nelze zhodnotit správnost nastavených emisních limitů, se odvíjí další pochybení správních orgánů. Pokud není postaveno najisto, zda byly správně nastaveny emisní limity, pak lze stěžít zodpovědět navazující otázku, zda recipient (vodní tok Černávka) je schopen vypouštění odpadní vody přijímat. Pokud by platilo, že odpadní vody produkované v areálu CTP-Park se pouze „přesměrují“ ze stávající (provozně nevyhovující) obecní ČOV Kozomín na nově budovanou (technologicky výkonnější) ČOV Makro, a současně by se nijak nezměnil celkový objem vypouštěných odpadních vod emitovaných areálem CTP-Park, pak soud připouští, že takové řešení by z hlediska dopadů na životní prostředí nepochybně bylo celkově lepší, a to i kdyby stanovené emisní limity zcela neodpovídaly právním předpisům. Háček je ovšem v tom, že není nijak garantováno, že ČOV Makro po svém zprovoznění skutečně jen „převezme“ část odpadních vod nyní vypouštěných z areálu do obecní ČOV Kozomín, avšak zároveň nebude přijímat i další odpadní vody z jiných zdrojů. Vodoprávní úřad totiž v prvostupňovém rozhodnutí nestanovil žádnou konkrétní podmínku, která by zakazovala či omezovala možnost celkového navýšení odpadních vod, které budou do ČOV Makro vstupovat. Lapidárně řečeno: Podmínky prvostupňového rozhodnutí nijak nebrání tomu, aby na novou ČOV Makro byly po jejím zprovoznění následně „připuštěny nové odpadní vody“ z jiných zdrojů, a nikoliv pouze ty, které z areálu „dosud natékaly do obecní ČOV Kozomín“. Není-li ovšem v prvostupňovém rozhodnutí stanoven žádný limit, že na ČOV Makro nelze navýšit objem vod, než který byl dosud směřován na obecní ČOV Kozomín, pak v takové situaci již není možno akceptovat závěr o celkové přínosnosti. V takové situaci už je nezbytné provést ověřovací výpočet, zda a do jaké míry bude toto navýšení schopen pojmout recipient, do něhož mají být přecházeny odpadní vody vypouštěny. Tomuto výpočtu se však vodoprávní úřad i žalovaný zcela vyhnuli, resp. opětovně odkázali toliko na stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018 a 25. 10. 2019, v nichž sice byla kvitována možnost „převzetí“ části odpadních vod z přetížené ČOV Kozomín, leč už se nijak nezodpovídalo, co se stane v situaci, kdy nově povolovaná ČOV Makro kromě převzetí části odpadních vod dosud vypouštěných do ČOV Kozomín začne nově přebírat i další odpadní vody vypouštěné z areálu.
61. Projekt ČOV Makro přitom s možností navýšení množství dosud vypouštěných odpadních vod zjevně počítá, jak lze vyčíst z projektové dokumentace ze souhrnné technické zprávy v části B.1: *„Předmětem dokumentace je výstavba areálové čistírny odpadních vod pro plánovaný provoz spol. Makro umístěným v hale D8-2A. Areálová ČOV je navržena v kapacitě 2579 EO tak, aby sloužila pro plánovaný provoz Makro, tak pro sousední halu ve výstavbě (hala D8-2B). Dále bude do této ČOV napojena stávající hala D8-1, která je*

v současné době napojena na obecní ČOV v Kozomíně. Taktéž je areálová ČOV připravena pojmout odpadní vody z plánovaného rozvoje CTPakru, který se nachází severně od řešeného území (Haly D8- až D8-6).“ Možnost plánovaného navýšení objemu dosud vypouštěných odpadních vod byla ostatně naznačena i ve znaleckém posudku Ing. Kozického (viz str. 16 tohoto posudku, kde je výslovně zmiňováno, že „[n]a areálovou ČOV D8-2 budou také napojeny nové zdroje odpadních vod“).

62. S ohledem na uvedené proto nemůže obstát klíčový argument žalovaného a osoby zúčastněné o pozitivním efektu spočívajícím v provozním odlehčení ČOV Kozomín, neboť tato úvaha by bez dalšího platila jediné v situaci, pokud by schválené vypouštění odpadních vod obsahovalo striktní podmínku zakazující navýšit objem dosud vypouštěných odpadních vod. Taková podmínka ovšem v prvostupňovém rozhodnutí není, a jelikož koncepce rozvoje areálu CTP-Park takové navýšení zjevně předpokládala již v době podání žádosti, nezbylo správním orgánům než vyřešit otázku, zda tok Černávky bude schopen toto navýšení – byť i po lepším než dosavadním přechištění – pojmout. Povinnost sledovat ukazatele vyjadřující stav vody ve vodním toku správním orgánům přikazuje § 38 odst. 10 věty druhé vodního zákona, podle něhož je vodoprávní úřad „*při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových je vázán [mj.] ukazateli vyjadřujícími stav vody ve vodním toku.*“
63. Souběžně s otevřením otázky kvality vody v recipientu se otevírá i otázka, jak se na schopnosti recipientu přijímat zvýšené množství odpadních vod projevuje to, že požívá status tzv. kaprové vody ve smyslu nařízení č. 71/2003 Sb. ve spojení s § 35 odst. 1 vodního zákona. Jelikož žalovaný ve vyjádření k žalobě zčásti zpochybňoval status Černávky coby kaprové vody, je třeba tento pojem nyní blíže vyjasnit:
64. Podle § 35 odst. 1 vodního zákona „*[p]ovrchové vody, které jsou nebo se mají stát trvale vhodnými pro život a reprodukci původních druhů ryb a dalších vodních živočichů, s rozdělením na vody lososové a kaprové, ukazatele a hodnoty přípustného znečištění těchto vod, způsob zjišťování a hodnocení stavu jakosti těchto vod a program snížení znečištění těchto vod k dosažení hodnot přípustného znečištění těchto vod, stanoví vláda nařízením.*“ Podle § 1 nařízení vlády č. 71/2003 Sb. „*[t]oto nařízení stanoví povrchové vody, které jsou vhodné pro život a reprodukci původních druhů ryb a dalších vodních živočichů, s rozdělením na vody lososové a kaprové, za účelem zvýšení ochrany těchto vod před znečištěním a zlepšení jejich jakosti tak, aby se staly trvale vhodnými pro podporu života ryb náležejících k původním druhům zajišťujícím přirozenou rozmanitost nebo k druhům, jejichž přítomnost je vhodná; dále toto nařízení upravuje způsob zjišťování a hodnocení stavu jakosti uvedených povrchových vod.*“ Podle § 3 téhož nařízení „*[s]eznam povrchových vod vhodných pro život a reprodukci původních druhů ryb a dalších vodních živočichů, s rozdělením na vody lososové a vody kaprové, je stanoven v příloze č. 1 k tomuto nařízení.*“ Z citované úpravy vyplývá, že jejím cílem je závazně stanovit, které konkrétní vodní útvary mají charakter tzv. „rybích vod“ (dělících se dále na lososové a kaprové), tj. povrchových vod vhodných pro život nebo reprodukci původních rybích druhů, popř. povrchových vod, které by tuto vhodnost mohly získat v případě snížení nebo odstranění znečištění. To znamená, že je-li určitý vodní útvar (typicky vodní tok) zařazen v nařízení vlády č. 71/2003 Sb., pak tato skutečnost zakládá právní fikci, že daný vodní útvar požívá status „rybí vody“ a z toho plynoucí právní ochranu. Proto vede-li vodoprávní úřad (popř. jiný orgán veřejné moci) řízení, které se dotýká vodního útvaru zařazeného na seznam „rybích vod“, pak musí bez dalšího vycházet z toho, že dotčený vodní útvar je prostředím vhodným pro život nebo

reprodukcí původních rybích druhů, aniž by za tímto účelem musel provádět dokazování. Naopak, jestliže řízením dotčený vodní útvar v seznamu „rybích vod“ zařazen není, pak otázka jeho vhodnosti pro rybí život či reprodukci může být v závislosti na okolnostech konkrétního případu předmětem dokazování.

65. V příloze č. 1 nařízení vlády č. 71/2003 Sb. je seznam tzv. „rybích vod“ stanoven tím způsobem, že je v něm uveden název vodního útvaru, jeho identifikátor, a jedná-li se o vodní (říční) tok, pak i příslušný úsek povodí a říční kilometr a dále označení L nebo K podle toho, zda jde o vody lososové (L) nebo kaprové (K). Soud konstatuje, že v předmětném seznamu se útvar s názvem Černávka nenachází, čili potud lze dát žalovanému za pravdu. Nachází se v něm ovšem vodní útvar s názvem Černavka (s krátkým „a“), který je specifikován s identifikátorem č. 113260000100, a to v prostoru středního Labe v úseku mezi soutokem s Orlicí a soutokem s Vltavou, přičemž je specifikován jako typ vod K, tedy vody kaprové. Důkazem z výpisu z CEVT (prostřednictvím [webové aplikace na https://eagri.cz/public/web/mze/voda/aplikace/cevt.html](https://eagri.cz/public/web/mze/voda/aplikace/cevt.html)) soud ověřil, že pod identifikátorem č. 113260000100 je evidován vodní tok s názvem Černávka (s dlouhým „á“), jenž – jak je patrné z grafické přílohy CEVT – pramení v prostoru jihozápadně od obce Kozomín, teče směrem severovýchodním a vlévá se do Labe v prostoru severně od obce Obříství a jižně od Mělníku. Tato lokalita je z geografického hlediska zároveň i prostorem středního toku Labe spadajícího do úseku mezi soutokem s Orlicí a soutokem s Vltavou, čili prostoru korespondujícího s lokalizací toku Černavka (s krátkým „a“) podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 71/2003 Sb. Pro úplnost lze poznamenat, že týž úsek je zaznamenán i v obrazové (mapové) příloze č. 2 znaleckého posudku Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020, jímž soud rovněž doplnil dokazování. S ohledem na uvedené soud nemá pochyb, že vodní tok Černávka (s dlouhým „á“), jehož se týká napadené rozhodnutí, je totožný s vodním útvarem Černavka (s krátkým „a“) uvedeným v příloze č. 1 nařízení vlády č. 71/2003 Sb. Nejedná se tedy o různé vodní toky, jak se snažil namítat žalovaný, nýbrž o jeden a tentýž vodní tok, přičemž rozdíl mezi „a“ a „á“ je zjevně jen písařskou chybou v textu nařízení či v údajích CEVT (soud nicméně v textu tohoto rozsudku pro lepší přehlednost nadále ponechává variantu s dlouhým „á“ používanou oběma stranami sporu). Lze proto uzavřít, že v době rozhodování správních orgánů **měl vodní tok Černávka status rybí vody ve smyslu § 35 odst. 1 vodního zákona ve spojení s přílohou č. 1 nařízení vlády č. 71/2003 Sb., a to konkrétně vody kaprové** (a tento status má i ke dni vyhlášení tohoto rozsudku), proto se ve vztahu k tomuto vodnímu toku uplatnila právní fikce, že se na jeho povrchové vody ve vodoprávních řízeních nahlíží jako na povrchové vody vhodné pro život a reprodukci ryb. Důsledky této právní fikce byly správní orgány povinny při svém rozhodování brát v potaz, a to bez ohledu na námítky účastníků. Proto neobstojí námitka žalovaného, že by vypořádání odvolací námítky upozorňující na status recipientu bránila koncentrace ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu.
66. Argumentoval-li žalovaný ve vyjádření k žalobě tím, že Černávka kvůli své nedostatečné vodnosti logicky nemůže být prostorem vhodným pro život lososových a kaprových ryb, pak to jistě může představovat relevantní podnět k novelizaci nařízení vlády č. 71/2003 Sb. (resp. k aktualizaci jeho přílohy č. 1), nikoliv však relevantní argument pro neaplikování právní úpravy tímto nařízením stanovené. Tato úprava přitom správním orgánům přikazovala, aby na Černávku bylo nahlíženo jako na útvar, který vhodným prostředím pro reprodukci ryb je, a tedy na ně kladla i přísnější požadavky z hlediska povolování budoucích záměrů.

67. Konkrétním příkladem takového přísnějšího požadavku je § 5 odst. 3 nařízení vlády č. 401/2015 Sb. (navazujícího vedle § 35 mj. i na § 38 odst. 10 větu druhou vodního zákona vyžadující zohledňování ukazatelů popisujících stav vody v recipientu), z něhož vyplývá, že pokud vypouštěné odpadní vody ovlivňují úsek lososových nebo kaprových vod odpadními vodami, pak je vodoprávní úřad při výpočtu emisních limitů povinen vycházet z hodnot uvedených v tabulkách 1a až 1c přílohy č. 3 zmiňovaného nařízení. V nyní posuzované věci však vodoprávní úřad ve výrocích I a II prvostupňového rozhodnutí stanovil emisní limity, v nichž zcela absentuje sledování řady ukazatelů dle hodnot obsažených v tabulkách 1a až 1c přílohy č. 3 nařízení vlády č. 401/2015 Sb., kterou jsou právě pro kaprové vody požadovány. Není tedy zřejmé, zda emisní limity stanovené vodoprávním úřadem požadavkům pro kaprové vody dostojí či nikoliv. Tento nedostatek následně neodstranil ani žalovaný, třebaže byl na právní status recipientu coby kaprové vody výslovně upozorněn v odvolání. Jestliže v prvostupňovém rozhodnutí navíc ani není závazně stanoveno, že v důsledku zprovoznění ČOV Makro poteče do recipientu Černávky skutečně nadále stejné množství odpadních vod, které do něj bylo dosud vypouštěno prostřednictvím obecní ČOV Kozomín, a ani není proveden výpočet, jakou míru navýšení by Černávka – coby voda kaprová – byla schopna pojmout, pak tím spíš nemůže postup správních orgánů obstát. Z tohoto hlediska jsou napadené a prvostupňové rozhodnutí v rozporu se zákonem (zejména s požadavky § 38 odst. 10 věty druhé vodního zákona), a jde tedy o další samostatný důvod, pro který je soud musí obě zrušit (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.).
68. Soud nicméně i navzdory shora popsaným důvodům pro zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí zdůrazňuje, že nepřehlíží problematičnost provozních kapacit obecní ČOV Kozomín (o jejichž nedostatcích není mezi stranami sporu). V tomto směru soud připouští, že částečné odbřemenění této čistírny na úkor modernější ČOV Makro skutečně je obecně prospěšné, přičemž nepochybně, že kvalita technologie u ČOV Makro je jistě řádově vyšší než u obecní ČOV Kozomín. Z této úvahy soud ostatně vycházel ve svém usnesení ze dne 27. 2. 2020, č. j. 51 A 11/2020 - 59, jímž zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž na této úvaze v zásadě nadále setrvává. Jak ovšem soud podrobně vysvětlil výše, v případě ČOV Makro bohužel nejsou stanoveny žádné garance k tomu, že by skutečně pouze ulevila přetížené ČOV Kozomín, aniž by na sebe současně převzala odpadní vody i z dalších zdrojů. Pokud by se totiž celkový objem vypouštěných odpadních vod například ztrojnásobil, pak skutečně nelze vyloučit, že i při vyšší efektivitě čištění by celkový dopad na stav vodního toku Černávky mohl být v konečném důsledku horší.

VI.3 Ostatní žalobní námítky

69. V této části se soud vypořádá se zbývajících žalobními body, které důvodnými neshledal:

70. Soud dává žalobci zčásti za pravdu, že se žalovaný navzdory výslovné odvolací námitce nezabýval otázkou, že vodní tok je v širším smyslu významným krajinným prvkem ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody, tudíž se v odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně nevypořádal s námitkou, do jaké míry bylo do tohoto významného krajinného prvku zasaženo. Jak soud již naznačil (viz bod 40 tohoto rozsudku), otázka dodržení požadavků stanovených právním předpisem (zde zákonem o ochraně přírody) je otázkou právní, nikoliv skutkovou, proto se na ni nemohly vztahovat účinky zákonné koncentrace řízení. Soud však v tomto případě nepovažuje nevypořádání dané odvolací námitky za vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
71. Z ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody vyplývá, že vodní tok je významným krajinným prvkem *ex lege*, jeho prohlášení za krajinný prvek tudíž není vázáno na registraci ze strany orgánu ochrany přírody (srov. § 6 zákona o ochraně přírody *a contrario*). Podle § 4 odst. 2 věty druhé zákona o ochraně přírody „[k] *zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit souhlas orgánu ochrany přírody.*“
72. Souhlas orgánu ochrany přírody zmiňovaný výše citovaným § 4 odst. 2 věty druhé zákona o ochraně přírody však byl v nyní posuzované věci opatřen. Jak plyne z obsahu správního spisu, stavebník ke své žádosti doložil mj. i vyjádření Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru životního prostředí (dále jen „orgán ochrany přírody“) ze dne 6. 2. 2019, č. j. MUKV 105815/2018 OŽP, a Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „nadřízený orgán ochrany přírody“) ze dne 10. 1. 2019, č. j. 169387/2018/KUSK, a ze dne 15. 5. 2018, 043352/2018/KUSK. Z obsahu zmiňovaných podkladů soud zjistil následující:
- Z vyjádření nadřízeného orgánu ochrany přírody ze dne 15. 5. 2018 vyplývá, že v případě výtlaku odpadních vod do Vltavy by docházelo ke křížení se s územním systémem ekologické stability nadregionálního koridoru NRBK Šebín K58 a rovněž upozorňoval na možnost výskytu zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů ve svahu údolí toku Vltavy, proto schválení záměru podmiňoval provedením přírodovědeckého průzkumu. K ostatním zájmům chráněných zákonem o ochraně přírody neměl nadřízený orgán ochrany přírody žádné připomínky.
  - Z vyjádření nadřízeného orgánu ochrany přírody vyplývá, že tento potvrdil závěry svého předchozí vyjádření ze dne 15. 5. 2018, přičemž konstatuje, že si je vědom, že oproti nově bylo upuštěno od původně navrhované varianty výtlaku odpadních vod do Vltavy. K ostatním zájmům chráněných zákonem o ochraně přírody neměl nadřízený orgán ochrany přírody žádné připomínky, k zásahu k zásahu do vodního toku jakožto významného krajinného prvku žádné nesouhlasné sdělení nepodal.
  - Z vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 6. 2. 2019 vyplývá, že zmiňován orgán podmínil výstavbu ČOV Makro výsadbou 227 stromů a 7 200 keřů a stanoví jejich rozměrové požadavky, nicméně k zásahu do vodního toku jakožto významného krajinného prvku žádné nesouhlasné sdělení nepodal.
73. Judikatura opakovaně dovodila, že pokud dotčený orgán neuplatní své stanovisko k návrhu, vzniká vyvratitelná právní domněnka, že vydal stanovisko kladné (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 As 253/2016 - 45, body 55 a 56, včetně navazujícího nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. III. ÚS 2983/17, podobně též rozsudek NSS

ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 161/2019 - 56). Přestože zmiňovaná judikatura se vztahovala ke stanoviskům dotčených orgánů uplatňovaným v procesu přijímání územních plánů a jejich změn, soud nevidí důvod, proč by tyto nosné závěry nemohly být vztaženy i na stanoviska – ať již závazná či prostá – vydávaná pro účely správního řízení. V nyní posuzované věci přitom není pochyb o tom, že orgány ochrany přírody obou stupňů byly s variantou vypouštění odpadních do Černávky prokazatelně seznámeny (ostatně nadřízený orgán ochrany přírody tuto skutečnost výslovně potvrdil zmínkou o odklonu od původní varianty výtlaku do Vltavy), přičemž žádný z nich se nevyjádřil negativně k možnosti zásahu do významného krajinného prvku. Lze tedy mít za to, že jejich stanoviska ve vztahu k této otázce byla kladná. Soud proto uzavírá, že i když se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou dotčení významného krajinného prvku, toto pochybení samo o sobě zjevně nemohlo mít vliv na výsledek řízení, neboť z podkladů opatřených ve správním spise je zřejmé, že orgány ochrany přírody s tímto zásahem vyslovily konkludentní souhlas. Navíc je třeba mít na paměti, že funkce krajinného prvku je především estetická, smyslem jeho právní ochrany je primárně zachování vzhledové harmonie krajiny. V případě zprovoznění ČOV Makro však zásah do estetiky krajiny příliš nepřipadá v úvahu, neboť samotný objekt čistírny je umístěn v zastavěné lokalitě průmyslového areálu, s nímž vodní tok Černávky sousedí pouze ve velmi krátkém úseku své celkové délky. Z hlediska dopadů na životní prostředí je v tomto případě mnohem podstatnější, zda je daný vodní tok schopen absorbovat odpadní vody vypouštěné z objektu ČOV Makro, k čemuž se soud podrobně vyjádřil výše (viz body 47 až 68 tohoto rozsudku).

74. Soud se dále nemůže ztotožnit s žalobní námitkou, že by stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018 a ze dne 25. 10. 2019 byla nezákonná, neboť neobsahují všechny požadované náležitosti. Jak soud podrobně vysvětlil výše (viz body 49 až 50 tohoto rozsudku), stanovisko správce vodního toku má charakter sdělení odborného charakteru, s nímž je správní orgán povinen naložit jako s kterýmkoliv důkazem, potažmo podkladem pro vydání rozhodnutí, tj. může i nemusí k němu přihlídnout, pokud svůj závěr dostatečně zdůvodní. Žádný právní předpis přitom nestanoví, jaké konkrétní náležitosti by mělo stanovisko správce vodního toku obsahovat. Je tedy v zásadě na vůli každého správce, jaké náležitosti zvolí pro své stanovisko, které zasílá správním orgánům. Měl-li snad žalobce na mysli náležitosti vyžadované metodickým pokynem MZE ze dne 11. 4. 2016 či společným metodickým pokyne MZE/MŽP ze dne 19. 11. 2018, pak soud zdůrazňuje, že tyto metodické pokyny (jimiž soud doplnil dokazování) nemají závazný charakter, ale pouze doporučující. Nejedná se o právní předpis, ale předpis interní, který však nemůže mít vůči Povodí Labe (ani jakékoliv jiné osobě mimo strukturu orgánů veřejné právy) právní závaznost. Soud v těchto metodických pokynech navíc ani nenachází žádnou pasáž, jež by kladla konkrétní požadavky na odůvodnění stanovisek správců povodí či správců vodních toků.

75. Soudu dále není zřejmé, kam žalobce mířil svou poznámkou v replice, že ČOV Makro má sloužit pro haly výrobně skladovacího areálu a jedná se o záměr podléhající posouzení podle zákona EIA. Z podkladů založených ve správním spise nic nenasvědčuje tomu, že by ČOV Makro byla typem čistírny uvedeným v bodě 63 nebo 64 přílohy č. 1 zákona EIA. Měl-li snad žalobce na mysli, že posouzení EIA podléhá zbývajících částí výrobně skladovacího areálu, v němž je ČOV Makro umístěna, pak tato problematika jednak přesahuje předmět sporu, ale především do této problematiky směřující námitka zazněla až v žalobcově replice podané již po uplynutí lhůty pro podání žaloby, jednalo by se tedy o její nepřipustné rozšíření o nový bod (§ 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s.).

VII. Závěr a náklady řízení

76. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil za důvodné žalobní body týkající se otázky vhodného nastavení podmínek pro ovlivnění jakosti Černávky, kdy správní orgány jednak dostatečně nezjistily skutečnou povahu výrobních činností produkujících odpadní vody směřující na ČOV Makro, a tím pádem nemohly v povolení k nakládání s vodami správně nastavit emisní limity (viz body 51 až 59 tohoto rozsudku), a dále vycházely z chybné premisy, že v důsledku odlehčení přetížené obecní ČOV Kozomín bude stejné množství vypouštěných odpadních vod podléhat lepšímu přечиštění, aniž by vzaly v potaz, že není nijak garantováno, že ČOV Makro může kromě odpadních vod směřovaných na ČOV Kozomín převzít i odpadní vody z jiných zdrojů a tím celkový objem jejich vypouštění do Černávky výrazně navýšit (viz body 60 až 68 tohoto rozsudku). Z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil, a to dílem pro nedostatečně zjištěný skutkový stav (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), dílem pro rozpor s právními předpisy (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Zejména pokud jde o otázku nastavení odpovídajících emisních limitů a objemu vypouštěných odpadních vod, pak tuto problematiku nelze z povahy věci vyřešit v odvolacím řízení, proto soud přistoupil též ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
77. V dalším řízení si vodoprávní úřad předně dostatečně vyjasní, jaký je skutečný charakter výrobní činnosti emitující odpadní vody z areálu CTP-Park, přičemž nebude spoléhat toliko na prohlášení žadatele, že jedinou činností je samotný pronájem nemovitostí. V závislosti na tomto zjištění a příslušné klasifikaci dle CZ-NACE si následně vyjasní, jaké emisní standardy jsou vyžadovány pro odpadní vody pocházející z dané činnosti ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 401/2015 Sb., a v závislosti na tom stanoví odpovídající emisní limity a objem vypouštěných odpadních vod. Přitom neopomene, že vodní tok Černávka, do něhož mají být odpadní vody vypouštěny, požívá právní status kaprové vody, a proto emisní limity do něj vypouštěných odpadních vod musejí být vypočteny též dle hodnot uvedených v tabulkách 1a až 1c přílohy č. 3 vyhlášky č. 401/2015 Sb. Dále vodoprávní úřad musí vzít v úvahu, že na ČOV Makro nemusejí natékat pouze odpadní vody směřované na obecní ČOV Kozomín, ale též odpadní vody z jiných zdrojů, zejména z dalších výrobních provozoven v areálu CTP-Park. Pro tento případ má v zásadě dvě možnosti: Buďto v povolení k nakládání s vodami stanoví striktní podmínku, že celkový objem vypouštěných odpadních vod nesmí být navyšován oproti stavu před faktickým zahájením provozu ČOV Makro (jedna možnost), nebo provede kvalifikovaný výpočet, jaké navýšení objemu vypouštěných odpadních vod je vodní tok Černávky schopen pojmout, a v závislosti na tom případně nastaví podmínku maximálního navýšení (druhá možnost). Tímto právním názorem je vodoprávní úřad vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

78. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 19 456 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 16 456 Kč, které tvoří odměna za čtyři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem nepřesahujícím dvě hodiny) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a čtyř paušálních náhrad hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 2 856 Kč. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II).
79. O nákladech osoby zúčastněné soud rozhodl podle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s., neboť jí soud neuložil plnění žádné povinnosti, v jejíž souvislosti by jí vznikly nějaké náklady, a stejně tak neshledal jiné důvody zvláštního zřetel hodné, aby osobě náhradu nákladů řízení přiznal (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. října 2021

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu